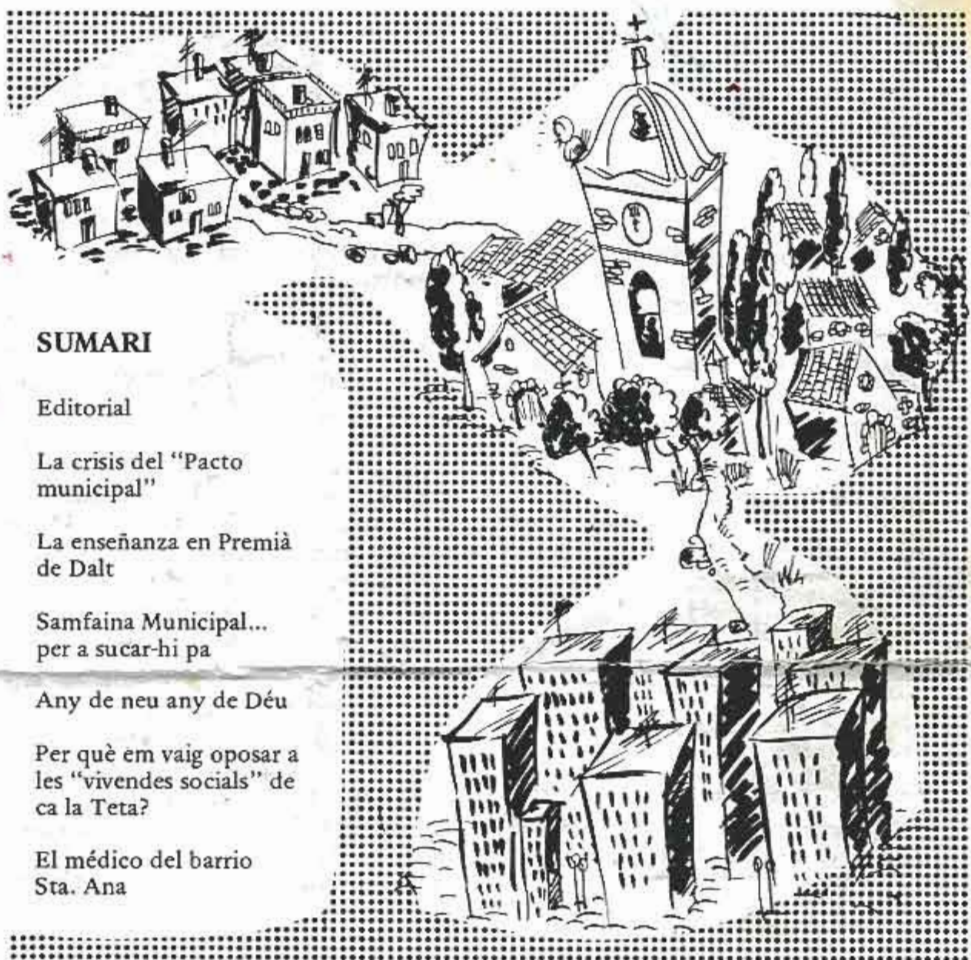

editorial

Durant aquests darrers temps hem pogut constatar, per una banda una progressiva dretanització política a la nostra societat, i d'altra banda una notable dispersió entre les forces d'esquerra. Aquest fenomen es produeix tant a nivell general com a nivell local i ens preocupa extraordinàriament. Davant d'això hem cregut oportú iniciar a nivell de poble una tasca que pugui revitalitzar les posicions crítiques, les posicions d'esquerra i que permeti bastir encara una certa esperança en el futur. Es un risc, però cal enfrontar-lo. Com a fruit d'aquest intent de dinamitzar la vida política del nostre poble i de frenar el procés de dretanització en surt l'OPINIÓ. L'OPINIÓ és el resultat visible de tot un treball col·lectiu dirigit a retrobar un espai que l'esquerra ha anat abandonant i que és urgent de recuperar. L'OPINIÓ aglutina i pot aglutinar totes les posicions esquerranes, conseqüents amb elles mateixes, i oferir una alternativa unitària enfront de la dreta que eviti la degradació i mort definitiva del nostre poble i renovi la il·lusió i la confiança perdudes. Per tant, com a col·lectiu està obert a totes les tendències d'esquerra. El seu objectiu és elaborar una política que pugui ser assumida per tots els partits d'esquerra i per tots els independents del mateix signe. La nostra feina està fora de les Institucions (en aquest cas de l'Ajuntament) però aspirem a fer-nos sentir en el seu si per mitjà dels regidors que assumeixin aquesta perspectiva, ara com ara els regidors del PSUC.

SUMARI

Editorial

La crisis del "Pacto municipal"

La enseñanza en Premià de Dalt

Samfaina Municipal... per a sucra-hi pa

Any de neu any de Déu

Per què em vaig oposar a les "viviendes socials" de ca la Teta?

El médico del barrio Sta. Ana

LA CRISIS DEL «PACTO MUNICIPAL»

Una noticia que sin duda ha conmovido de raíz la mortecina actividad de nuestro Ayuntamiento: En el pleno del mes de febrero los concejales del P.S.U.C., sres. Enguita (información y fiestas) y Gutiérrez (Urbanismo) anunciaban que no estaban dispuestos a colaborar en una política municipal que el P.S.U.C., en un comunicado a la población, había calificado de "diametralmente opuesta a los intereses de la población". Abandonaban las responsabilidades que hasta entonces habían tenido "mientras no haya un propósito claro, por parte de Convergència, de entrar en una nueva vía en la gestión municipal".

Para quienes hemos ido siguiendo de cerca la vida municipal, la noticia quizás no ha resultado tan sorprendente: su salida del "equipo de gobierno" no es más que la oficialización de una situación de hecho denunciada reiteradamente por ellos mismos: "No hay un equipo de gobierno coherente, ni un mínimo programa de realizaciones a corto, medio y largo plazo".

El hecho obliga a la reflexión en la medida en que pone de manifiesto que quien tiene el poder para cambiar las cosas en Premià de Dalt no tiene la voluntad (capacidad?) de hacerlo. I nos referimos, claro está, a las fuerzas mayoritarias

dentro del Ayuntamiento. Desde aquí, y sin olvidar nunca el profundo respeto que nos merecen, nos permitimos exhortarles a abrir un proceso de reflexión seria y respon-

sable que ponga a la administración municipal al servicio de los intereses de la mayoría.
No ignoramos las dificultades que todo ello comporta. Desde aquí

tan sólo resta añadir que, con dificultades o sin ellas, es necesario que muchas cosas cambien en Premià de Dalt, por el bien de todos.

LA ENSEÑANZA EN PREMIÀ DE DALT

Barrio de los Remedios

	Prees.	EGB
Alumnos	20	65
Aulas	1	7

Casco Antiguo

	Prees.	EGB
Alumnos	24	45
Aulas	1	15

Barrio Santa-Ana

	Prees.	EGB
Alumnos	120	409
Aulas	4	4

PROBLEMATICA

a) **Alumnos que realizan el transporte escolar:** De los 683 alumnos que tiene en estos momentos el centro, unos 423 tienen que trasladarse fuera de sus barrios, lo que implica:

- Levantarse hasta 1 hora antes.
- Los que tienen que coger el primer autobús, esperar 45 minutos hasta la entrada en el colegio, haga frío, lluvia, viento, nieve, calor, etc.
- No poder quedarse en el colegio a realizar ninguna actividad fuera de las horas lectivas o sea, a partir de las 12 y a partir de las 5.
- Los edificios de los colegios sólo se les da rendimiento 5 horas de las 24 del día.
- Los alumnos de los barrios de Santa-Ana y de los Remedios no sienten como suya la zona donde están situados los centros de Autopista I y Autopista II y no se produce integración.

b) **Alumnos que no realizan el transporte escolar:**

Barrio de los Remedios.- Hay 20 alumnos de Preescolar que se encuentran en los bajos de un bloque de viviendas, sin luz natural, sin ventilación etc. y en unas condiciones pobrísimas.

Casco Antiguo.- Hay 24 alumnos de Preescolar (4 y 5 años) y 45 de E.G.B. que tienen que desplazarse algunos en bus y la mayor parte andando de 100 a 500 metros.

Barrio Santa-Ana.- Hay 120 alumnos de Preescolar que se encuentran en los bajos de un bloque de viviendas, junto al mercado, con luz artificial todo el día, ruidos, malos olores, etc. y un patio reducido. Los 128 de E.G.B. están en un edificio, al lado de las viviendas de los maestros con pocos medios y un patio escaso.

CONCLUSIONES: Los alumnos que no realizan el transporte escolar se encuentran en unas condiciones muy precarias de servicios y los que realizan el transporte escolar tienen que pagar un precio muy alto para su edad (levantarse muy temprano, fríos, lluvias, etc.).

SOLUCIONES:

- 1) Construir unas aulas en el Barrio de los Remedios (ya aprobadas) con todos los servicios y equipamientos necesarios.
- 2) Construcción de un Centro escolar de E.G.B. completo (no ampliación de los ya existentes) en el Barrio Santa-Ana con lo que:
  - Unos 290 alumnos no tendrían que ser trasladados.
  - No tendrían que darse esos madrugones.
  - No pasarían fríos ni calores.
  - Podrían quedarse en el colegio a partir de las 12 y a partir de las 5 a realizar actividades deportivas, de lectura en la Biblioteca, participar en talleres (carpintería, fotografía,

mecánica, etc). en el caso de que se realizaran.

- Harían toda la E.G.B. con los mismos compañeros.
- Se integrarían en el barrio donde viven ya que CADA ALUMNO DEBE ESTAR EN SU BARRIO Y EN SU COLEGIO.

RESPONSABLES, para que ésto se realice:

- El Ayuntamiento debe poner los terrenos y la Generalidad se encarga de su construcción.

Pero además se necesita por parte de: Ayuntamientos, Claustro de profesores, Asociación de Padres de Alumnos, Partidos Políticos, Sindicatos, Entidades Culturales, etc. y todos los preocupados por el problema, hacer las gestiones necesarias, con fuerza, para conseguir la construcción de un Centro Escolar completo con todos sus servicios y equipamientos en el Barrio Santa Ana.

SAMFAINA MUNICIPAL

... per a sucari-hi pà

DEUTORS DE L'AJUNTAMENT

Al ple de gener, el regidor d'Urbanisme, Sr. Gutiérrez, presentà una relació dels deutors de l'Ajuntament en concepte de sancions d'obres, i... oh sorpresa!... dues de les cinc sancions impagades des de l'any 1979 corresponen a en Francisco Muñoz i l'Amadeu Casacuberta. Hi sobra qualsevol comentari.

PERMISOS DE OBRA DENEGADOS

En el mismo informe hay otro dato interesante, principalmente para los trabajadores de la construcción a quienes los contratistas amenazan con el despido "porque el Ayuntamiento no da permisos de obras". Resulta que después de dos años de gestión "sólo se ha denegado un permiso de obras mayores" dice literalmente el informe. Los contratistas desaprensivos (afortunadamente pocos) ya pueden ir buscando excusas más convincentes.

ELS ARBRES VAN AL BARBER

De "salvatge" s'ha de qualificar l'afaitat dels arbres del cap de les carreteres que, per cert, eren els exemplars més bonics de tot el poble (precisament perquè no se'ls havia escapat com als altres). Ara, enlloc d'una bonica entrada al poble tenim un bonic passeig de columnes. Suposem que l'Ajuntament ja té encarregades les estàtues que han d'anar-hi al capdamunt.

LAS AULAS DEL BARRIO DE LOS REMEDIOS

En el pleno del mes de febrero, una buena noticia. Según parece, las aulas de guardería podrán ser, por fin, una realidad. La cuestión aún no era definitiva pero parecía haber elementos para pensar que la presión popular afortunadamente ha conseguido su objetivo. De todas formas habrá que seguir el tema en tanto que no esté confirmado definitivamente.

EL PRESSUPOST MUNICIPAL DE L'ANY 1981 sembla que ja està en un estat avançat d'elaboració. Caldrà veure si realment respon a un programa de prioritats, si contempla les realitzacions més urgents per als diversos nuclis de població. Ara bé: en aquest moment es comencen a notar els resultats de la gestió urbanística dels dos primers anys d'Ajuntament democràtic i hi ha uns quants milions que caldrà repartir curiosament. Urbanisme ha sabut recollir-los, cal que Hisenda sàpiga gastar-los bé.

EL MERCADILLO DEL BARRIO STA. ANNA

En el pleno de febrero, después que el Sr. Chavarría hiciera gala de sus excentricidades, se aprobó una propuesta del Sr. Chavarría— que cuando el martes sea festivo el mercadillo será trasladado al lunes y no al miércoles como alguien pretendía.

EL PLA GENERAL D'URBANISME s'està elaborant penosament i amb un retard important sobre els terminis previstos inicialment. L'equip redactor tot just acaba de treure a la llum pública les primeres informacions oficials. Caldrà treballar a fons aquest pla general que ens estan fent per tal que no ens acabi de desfer el poble, en lloc d'arreglar-ho. Aviam!

EL TORRENTE STA. ANNA

En enero empezaron las obras y parece ser que para la primavera, o a más tardar para el verano, el barrio sta. Anna ya tendrá la tan deseada rambla. Entonces habrá que hacer un esfuerzo adicional para que además de la obra fundamental de cubrir las aguas, se puedan poner árboles, farolas, bancos, fuente, parterres y alguna otra cosa. Sr. Planas, apunte!

any de neu, any de déu

De vegades la Natura s'apiada de les desgràcies de l'esquerra... per exemple de la dimissió del PSUC. Mentre l'Octavi llegia la decisió presa pel seu partit, el carrer es pintava de postal de Nadal i endolcia els cors entristits (ai!).

I és que fins i tot de vegades les forces celestials també es posen a la banda esquerra (no és gaire freqüent, no us penseu). Recordeu l'escena del manà quan l'anomenat poble escollit badallava de fam pel desert i no tenia res per posar-se a la boca?. Aleshores Déu els envià el

manà i aquella bona gent que clamava en el desert va treure el ventre de pena. I ara digueu, l'Octavi o en Gutiérrez no us recorden, encara que sigui de lluny, aquesta veu que clama en el desert de la política local?. No us recorda la neu el manà celestial?. Ara bé, hi ha una diferència: la neu no va solucionar cap problema, només els va permetre una mica de diversió. Veïssiu l'Octavi i el Gutiérrez jugant a boles. Llàstima que no apedreguessin alguns consellers!●

per què em vaig oposar a les «vivendes socials» de ca la teta

Abans d'entrar en les raons per les que em vaig oposar a la tramitació (no a la construcció) de les vivendes de Ca la Teta voldria aclarir el concepte de "vivendes socials". Vivendes socials són les que poden ser adquirides per famílies de rentes baixes, i abaratir les vivendes s'aconsegueix a través de la declaració de "vivendes de Protecció Oficial" que l'estat concedeix. Aclarit això, cal dir que segons la documentació presentada a l'Ajuntament, aquestes "vivendes socials" no es podien acollir a cap mena de Protecció Oficial perquè la seva superfície útil és superior a la màxima que permet l'estat (per tant, són vivendes de renda lliure). El que fa la Cooperativa de Vivendes Montseny (promotora) és realitzar les gestions d'una Comunitat de Propietaris. Cert que les vivendes surten més econòmiques, però les facilitats de finançament són ben magres (a part d'una possible hipoteca, amb interessos del 17 per cent, la resta cal pagar-la al comptat).

Per aquestes raons, i d'altres que referencio a continuació em vaig oposar a l'"estudi de detall" presentat, oposició que el Ple de l'Ajuntament féu seva negant l'aprovació a l'esmentat estudi.

LES RAONS TÈCNIQUES DE L'OPOSICIÓ (compartides per l'arquitecte municipal, Sr. Sarlat i els arquitectes que redacten el pla General) són:

1. D'acord amb la llei del sòl, un estudi de detall no és la figura urbanística adequada.

2. La densitat proposada (més de 70 vivendes per Hectàrea) és molt superior a la densitat del casc antic de Premià de Dalt.

3. No es té en compte la xarxa viària del casc, en especial la necessitat de connectar directament el Ramal amb l'accés a l'autopista.

4. No es crea estructura urbana, tot i ser una de les zones d'eixample de la població.

5. Crea carrers o passatges d'accés de dos metres d'ample (com passaria el camió de les escombraries, els bombers o una ambulància?).

6. La vorera del Ramal té un metre d'amplada.

7. L'estudi de detall afecta una propietat veïna i la llei del sòl prohibeix explícitament aquesta possibilitat.

Per a un profà, totes aquestes raons poden semblar insignificants, però per a qualsevol tècnic, una sola

de les raons apuntades invalida immediatament la solució proposada.

LES RAONS POLÍTIQUES DE L'OPOSICIÓ: Si l'Ajuntament hagués aprovat l'estudi de detall ignorant les seves importants deficiències tècniques, hagués pensat que, en qualsevol terreny amb característiques similars s'haguessin pogut cometre idèntiques infraccions (excés de densitat, manca de cessió d'espais públics, violació de la trama urbana, etc.) amb vivendes (socials o no) que haurien acabat deteriorant irremissiblement el poble.

Aquesta possibilitat no resulta tan llunyana com sembla, ja que just a l'altra banda del Ramal s'ha presentat un projecte de construc-

ció de vivendes de segona residència que ha pogut ser controlat gràcies a la no aprovació de l'estudi de detall de ca la Teta.

Per totes aquestes raons em vaig oposar a la tramitació pretesa pels promotors inicialment. Darrerament s'ha presentat una altra proposta alternativa que intenta subsanar totes les anomalies tot recollint els criteris de la Comissió d'Urbanisme. Cas de ser així no existiria, per part meua, cap inconvenient en aprovar-la. Caldrà treballar, però, perquè a Premià hi hagi, un dia no massa llunyà, veritables vivendes socials.

Josep M. Gutiérrez
regidor i ex-president
de la comissió d'urbanisme

EL MÉDICO DEL BARRIO STA ANA

Esta ha sido y sigue siendo una de las necesidades más importantes dentro del tema de la sanidad. El barrio Sta. Anna y toda la zona por debajo de la autopista necesita un médico de cabecera de la Seguridad Social. Hace años que las iniciativas populares reclaman este servicio imprescindible. El tema, por su importancia, ha sido planteado una y otra vez sin resultados positivos.

Ya sabemos que:

— El término municipal y el número de habitantes es demasiado grande para un sólo médico.

— Muchos vecinos de Premià de Dalt, residentes por debajo de la autopista, tienen como médicos de cabecera a profesionales de Premià de Mar.

— Las iniciativas populares y —últimamente— alguna nota del Ayuntamiento en el Boletín Informativo han logrado un notable incremento en el traspaso de cartillas de Premià de Mar a Premià de Dalt, aunque sin llegar todavía a la cantidad requerida para que nos asignen un nuevo médico.

Pero con estos datos no se puede

justificar que el problema siga sin resolver:

— Entendemos que en los dos años de gestión del nuevo Ayuntamiento, se ha trabajado muy poco en este tema tan importante.

— No basta con decir que la culpa la tienen los vecinos de Premià de Dalt por tener a médicos de otro municipio: es responsabilidad del Ayuntamiento, y en concreto de la concejalía de Sanidad, plantear el problema en profundidad para que todos los vecinos puedan tener la asistencia adecuada que, por otro lado, no se regala sino que todos pagamos.

Proponemos desde aquí:

— Que el concejal de Sanidad, Sr. Sánchez, informe debidamente a la población afectada, en torno a la situación actual de las cartillas existentes, en torno a la posible asignación de un pediatra de cabecera, en torno a la posible ubicación de un consultorio médico en el barrio Sta. Anna, etc.

La Concejalía de Sanidad debe hacer un planteamiento público y claro sobre el tema.

EQUIP DE REDACCIÓ: Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Enrique de León, Valerià Pujol.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981.

Imprimeix: Copisteria La Juliana. passatge de les escoles. 4. Argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

editorial

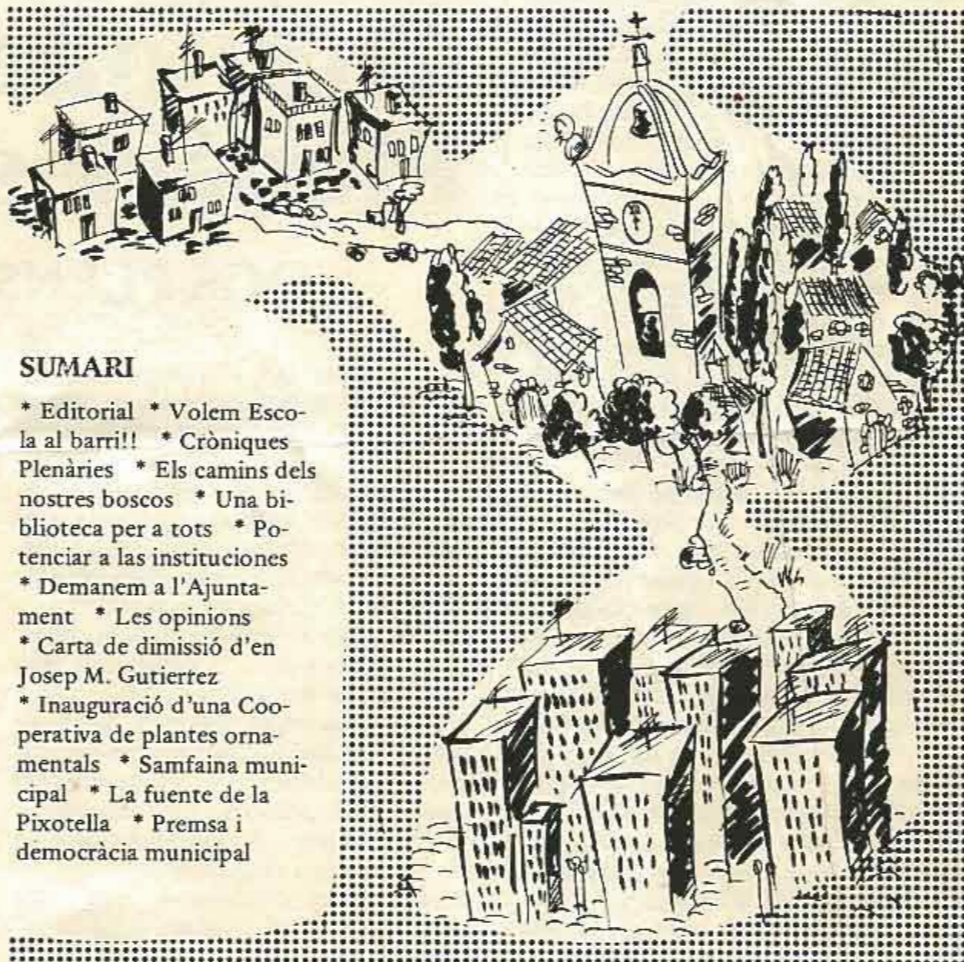
Aquest mes d'abril passat s'han acomplert els dos primers anys de gestió de l'Ajuntament democràtic. El fet d'estar al punt mig del mandat dels regidors elegits aquell 3 d'abril, convida a mirar enrera per valorar el passat, entendre el present i fer previsions sobre el futur.

No volem ni podem entrar aquí en aquestes valoracions, almenys d'una forma exhaustiva (aquesta és una tasca que pertoca a cadascun dels ciutadans), però aquest abril intens que tot just deixem enrera, ens ofereix elements nous de judici, indispensables si volem fer un diagnòstic correcte del present i del futur.

Del passat destacarem, fonamentalment, la profunda (i quasi endèmica) crisi del nostre Ajuntament, aguditzada després de la dimissió dels comunistes, que obliga a la resta de forces polítiques a plantejar-se seriosament la situació municipal.

Al plè extraordinari d'abril (informació a les planes interiors) convergents i socialistes van fer públic el pacte de gestió i distribució de càrrecs al que havien arribat. Manifestaven una voluntat decidida d'introduir canvis substancials i de treballar seriosament per una veritable dinamització de la gestió municipal. L'equip de govern es redueix a set persones (4 CDC i 3 PSC-PSOE), mentre comunistes i independents en queden exclosos.

I el futur?. Un rictus d'escepticisme sembla la resposta inevitable, sobre tot si analitzem la història recent: Tres partits (CDC, PSC-PSOE i PSUC) formaven l'anterior equip de govern. Davant l'actitud crítica d'un d'ells (PSUC) respecte l'eficàcia i el treball de l'Ajuntament, els altres dos (CDC i PSC-PSOE) decideixen que aquell té tota la raó, que les coses no van com haurien d'anar, que cal treballar molt més i millor...

SUMARI

- * Editorial * Volem Escola al barri!!
- * Cròniques Plenàries * Els camins dels nostres boscos
- * Una biblioteca per a tots
- * Potenciar a las instituciones
- * Demanem a l'Ajuntament
- * Les opinions
- * Carta de dimissió d'en Josep M. Gutierrez
- * Inauguració d'una Cooperativa de plantes ornamentals
- * Samfaina municipal
- * La fuente de la Píxotella
- * Premsa i democràcia municipal

Dia 29 de Marzo

Fiesta en el campo de Petanca

¡ ¡VOLEM ESCOLA AL BARRI !!

DIA 28, SABADO:

Padres de alumnos, vecinos, profesores... se está trabajando para señalar el campo de deportes, se plantan las porterías, se preparan las pancartas, las hojas informativas, etc. Hay que dejarlo todo listo para mañana, domingo.

DIA 29, DOMINGO:

Ha llovido toda la noche, hay que volver a señalar las pistas de tierra, se colocan las pancartas, otros preparan el bar, se empiezan a repartir pegatinas "volem escola al Barri", se inicia la competición deportiva, La Salle y E.B. Premià son los equipos invitados en futbol

y baloncesto respectivamente. Mientras, se está jugando a la petanca en el nuevo campo, se preparan los cabezudos, la gente se retrasa, el cambio de hora se nota...

Empieza la segunda parte de la fiesta en el solar contiguo: "Queremos un centro escolar en el barrio": se coloca la primera piedra del nuevo centro —simbólicamente, claro—, se reparte una hoja informativa que pone de manifiesto la exigencia de la escuela, los alumnos de segunda etapa han preparado una pequeña obra de teatro al aire libre, el público —ya numeroso— les rodea elogiando la interpretación y el sentido

però el resultat final és l'exclusió del PSUC de l'equip de govern i no pas l'elaboració d'un programa comú.

El rictus d'escepticisme, dèiem, resulta inevitable●

editorial

En el mes pasado se han cumplido los dos primeros años de gestión del Ayuntamiento democrático. El hecho de estar justo en la mitad del mandato de los concejales elegidos aquel 3 de abril, invita a mirar hacia atrás para valorar el pasado, entender el presente y hacer previsiones sobre el futuro.

No queremos ni podemos entrar aquí en valoraciones de detalle (que cada ciudadano consciente deberá hacer por su cuenta), pero este abril intenso, que acabamos de dejar, nos ofrece nuevos elementos de juicio, indispensable si queremos hacer un diagnóstico correcto del presente y del futuro.

Del pasado, destacaremos fundamentalmente la profunda (y casi endémica) crisis de nuestro Ayuntamiento, agudizada después de la dimisión de los comunistas, que obligó al resto de fuerzas políticas a plantearse seriamente la situación municipal.

En el pleno extraordinario de abril (información en las páginas centrales), convergentes y socialistas hicieron públicos el pacto de gestión y la distribución de cargos que habían acordado. Manifestaron una voluntad decidida de introducir cambios substanciales y de trabajar decididamente por una verdadera dinamización de la gestión municipal. El equipo de gobierno se reduce ahora a siete personas (4 CDC y 3 PSC-PSOE), en tanto que comunistas e independientes quedan excluidos de él.

Y el futuro?. Un gesto de incredulidad parece la respuesta inevitable, sobre todo si analizamos la historia reciente: Tres partidos (CDC, PSC-PSOE y PSUC) formaban el anterior equipo de gobierno. Ante la actitud crítica de uno de ellos (PSUC) respecto de la eficacia y el trabajo del Ayuntamiento, los otros dos (CDC y PSC-PSOE) deciden que aquél tiene toda la razón, que las cosas no van como deberían ir, que hay que trabajar mucho más y mejor... pero el resultado final es la exclusión del PSUC del equipo de gobierno, y no la elaboración de un programa común.

El gesto de incredulidad, decíamos, resulta inevitable●

del humor de la representación, el grupo de animación "Cía. La Puça" nos obliga a continuación a sentarnos en el suelo, cantar y reír. Son más de las dos de la tarde: hay que recogerlo todo; mesas, sillas, cabezudos... dejamos las pancartas para recordar el sentido de esta fiesta.

A las seis de la tarde, los campos están llenos de gente de todas las edades, jugando, paseando, charlando. Valía la pena todo el esfuerzo.

Con ello se ha conseguido que haya un lugar de esparcimiento para el Barrio Sta. Anna y que se vea todavía más la necesidad de un centro Escolar (el solar reivindicado, junto con el de la Petanca dan las dimensiones justas para que el Ayuntamiento, después de adquirirlos, los ofrezca a los organismos encargados de levantar la escuela). ¿Cuántas veces habrá que recordarlo?. El Ayuntamiento tiene la palabra●

Cròniques Plenàries

DOS PLENS EN UN MES

L'atzucac que arrossegava la gestió municipal d'ençà d'uns quants mesos, ha estat afrontat per fi durant el mes de març passat. D'aquí la celebració de dos plens amb una diferència escassa de vint dies. Les dimissions succeïdes en cadena, primer del regidor socialista Rafael Cerro, i després dels consellers comunistes dels seus càrrecs, portaren a la corporació a la necessitat d'afrontar de ple la crisi. Crisi, però, que no ha estat tancada ni molt menys en dimitir del seu lloc de regidor, al darrer ple, el comunista Josep M. Gutierrez. Aquesta dimissió però no ha afectat tant la marxa del consistori ja que aquest regidor havia passat a l'oposició feia uns setmanes. Amb aquest panorama, doncs, cal descriure la celebració d'aquests dos plens.

El primer fou l'ordinari de cada mes, que es dugué a terme el dia 19. Després del típic retràs i de la soporífera lectura de l'acta "en español" per part del secretari sr. Justribo, s'endegà la llauna dels 14 punts de l'ordre del dia. La cosa començà amb un informe de l'alcaldia que mencionà les reunions d'alcaldes de la Vall de Sant Mateu, on es tractà del dèficit d'aigua que pateix la zona, el nou telèfon del auto patrulla de la policia municipal (810 24 33), la subvenció al concurs literari d'Arts i Lletres, del festival de música de Premià de Dalt i el Maresme, de la inauguració dels serveis administratius i de practlicant al Barri Cotet, i de les reunions preparatòries per a la remodelació del cartipàs.

Els següents punts no foren tampoc gaire distrets: S'aprovà la modificació dels impostos dels terrenys sense edificar, en una més racional distribució d'aquest impost. Es modificà també els preus dels nínxols

del cementiri després d'una divertidíssima i babèlica discussió, i tot seguit s'aprovaren les certificacions d'obres de la canalització del torrent de Sta. Anna, que l'ajuntament de Premià de Mar ja havia fet.

L'aprovació de les noves retribucions als funcionaris fou un punt més interessant. Els augments se situen al voltant del 24 al 27 per cent, cosa que suposa uns 3.000.000 de pesetas a fi d'equiparar-se a d'altres pobles semblants. Aquest tema s'aprovà per unanimitat, i els augments queden així:

Secretari un 12 per cent d'augment, administratius 11.000 pessetes, guàrdies 9.500 i peons 8.000. Hores extres a 296 peles pels municipals i un 12 per cent pels administratius.

També foren unànims les aprovacions dels següents punts: pavimentació del carrer Ramon Berenguer per contribucions especials, projecte de concentració de les petites zones verdes en una sola de gran, estudi de detall del polígon format pels carrers Tremp, ctra. a Vilassar, i Rafel Ramos, l'estudi de detall de ca la Teta que fou tan polèmic en el seu dia, l'estudi de detall dels carrers ctra. a Vilassar, Mar, Tt. Sta. Anna i Rda. Mistral, l'acta de replantejament de les obres del Torrent Sta. Anna, l'oferiment dels terrenys per a la construcció del aulari del barri del Remei, i l'encimentat del torrent Mateu Mas. Després d'això s'entrà a debatre 13 propostes, 13 del grup municipal comunista, de les quals no sols no se n'aprovà cap tal i com es presentaven, sinó que a la fi hom les deixà correr, amb el que la sessió s'acabà en un guirigall considerable. Hom no sabia el què passava sinó hagués demanat silenci per a tal d'aprovar un canvi de dia en la celebració del ple, a fi i efecte

que l'alcalde pugui assistir a les reunions de la Vall de Sant Mateu. Així, a partir d'aquest mes els plens passen a fer-se el tercer divendres de cada mes.

*****

El darrer dia del mes hom celebrà ple extraordinari per a nomenar els nous responsables de carteres a fi de fer la necessària remodelació de carteres després de la dimissió i trencament del pacte de progrés entre el PSUC per una banda, i PSC i CiU per l'altra. Les carteres quedaren així: Governació-Fco. Muñoz (PSC), Hisenda-Pere Planas (CiU), Ensenyament-Pere Albós (CiU), vocal Mu-

ñoz, Cultura i festes-Joaquim Bistuer (PSC) i el vocal és l'Albós, urbanisme-Rodríguez (CiU), vocals Sanchez (CiU) i Bistuer (PSC), obres i manteniment-Sanchez (CiU), Serveis-Echevarria (PSC), Esports-Muñoz (PSC), vocal Planas (CiU), i Sanitat-Pere Planas (CiU). Hi ha dues carteres concretes, atur i informació, que no tindran un conseller exclusiu, i de moment aquestes àrees han estat delegades a Fco. Muñoz i Pere Albós respectivament. A part d'aquest repartiment, el ple no tingué gaires punts més d'interès si exceptuem la formalització de la dimissió d'en Josep M. Gutierrez, i la parrafada de pla d'actuació que han d'elaborar CiU i PSC com a

equip de govern. El que es presentà però fou només una llista de bones intencions. Fora de l'ordre del dia, els regidors s'entretingueren en esbronar als comunistes, l'Associació de Pares i el Claustre de Professors, per l'ocupació que varen realitzar el diumenge abans del solar on ha d'anar instal·lada la futura nova escola d'EGB del barri Sta. Anna-Tió. Així s'acabà la sessió extraordinària, que volia solucionar moltes coses agafant el problema per la base, i així s'ha intentat per part de l'alcalde. Ja veurem si funcionarà, però.

Rafel Vallbona

ELS CAMINS DELS NOSTRES BOSCOS

Un dels més greus problemes que afecta al nostre paisatge és, sens dubte, la conservació del sòl, el qual, degut a les característiques geològiques i climàtiques de la comarca, és molt feble i qualsevol destrucció a que es vegi sotmès comporta conseqüències irreversibles.

Des d'uns anys ençà, el sòl pateix els embats del moto-cross incontrolat, de l'excursionista desaperseu, de les urbanitzacions mal acabades, i —sorprenentment— de la deficient obertura i traçat dels camins forestals.

Caldria, abans de realitzar cap obra que pugui malmetre el sòl, incloure en el projecte un estudi que previngués de les conseqüències que se'n derivarien si no es prenen les mesures de protecció que l'assumptu requereix.

Avui, Premià de Dalt té una muntanya esquarterada per infinitat de camins en totes direccions que sovint no porten enlloc i són una de les causes que provoca el pas arreu de motos i cotxes en general, l'excessiva freqüentació d'espais per part dels ciutadans. Altrament, aquests camins forestals estan immersos en un oblit perpetu o bé són apedaçats continuament perquè no s'ha tingut en compte l'estructura geològica ni el clima.

Els camins forestals de trànsit d'automòbils i motos haurien de flanquejar-se per cunetes, com tota la vida s'ha fet, mentre que ara extrany és el nou vial que les inclogui, segurament per motius d'estalvi. Estalvi que, ben mirat, és tot el contrari doncs deixar les coses a mig fer implica haver-les d'apedaçar contínuament.

Igualment, caldria una planificació vial que hauria de preveure el traçat de diversos tipus de camins, bàsicament:

- * Els de fàcil accés per a bombers i d'altres serveis d'urgència i d'utilització de ciclistes i caminets.
  - * Uns altres per facilitar l'explotació si és que el bosc està sotmès a aquest règim.
  - * Els d'esplai que podrien ésser recorreguts amb automòbil i que durien a llocs de freqüentació (parcs, fonts, ermites) degudament acondicionats.
- Aquesta planificació, i una atenció més racional per part del municipi serien el primer pas per assegurar que podrem seguir gaudint del paisatge sense perill de destruir el sòl i en conseqüència, tot el que sustenta.

Enric Torres Mas

UNA BIBLIOTECA PER A TOTS

Fa tres anys que visc a Premià de Dalt. Sempre havia pensat que m'agradaria viure-hi i al presentar-se'm l'ocasió ho vaig aprofitar. Premià és per mi un poble tranquil però al mateix temps amb força vida. M'hi trobo molt bé, encara que malhauradament penso que hi estic poc integrada. El meu treball de mestra a Badalona em fa ser bastantes hores fora del poble.

L'any passat em va fer molta il·lusió quan em varen proposar de participar en el Consell Municipal d'Ensenyament; era una manera d'integrar-me al poble i de treballar, per poc que fos, tot ajudant a que continués essent viva la vida cultural.

A la primera reunió ens vàrem plantejar com enfocaríem les nostres trobades. Personalment, com que tinc una manera de ser molt pràctica i m'horroritzen les reunions en les que només es dona voltes a teories utòpiques delicioses, vaig fer una proposta. Vaig llençar la idea d'organitzar una biblioteca pública a Premià. Aquella idea va anar sortint a les poques reunions que vàrem fer. De moment encara és només una idea. Les reunions ja no es fan, però jo continuo pensant que Premià de Dalt necessita una biblioteca. Un lloc on els nois i noies puguin anar a consultar i documentar-se per fer treballs d'escola i la gent gran en general poguem passar-hi bones estones.

Us diré per què vaig fer aquesta proposta i per què en sento encara la preocupació. A casa he viscut sempre entre llibres. Recordo que de petita un dia vaig tenir el bon humor de comptar-los. N'hi havia bastants milers. Sempre m'han fet

Nota de la redacció:

En aquest número encetem una sèrie de col·laboracions que esperem mantenir i augmentar en el futur. Els autors dels articles signats, per tant, no se senten necessàriament identificats amb la línia editorial de l'Opinió, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem, ara, per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

companyia i els he utilitzat força. Crec que aquella frase bastant tòpica "un llibre, un amic" és ben certa.

Jo no sé com podriem tirar endavant aquest projecte. Potser hi ha gent que té idees noves.

El nostre lema per tirar endavant el projecte podria ser: **POSEM MOLTS I BONS LLIBRES A L'ABAST DEL NOSTRE POBLE.**

Fina Manent

POTENCIAR A LAS INSTITUCIONES

Un pueblo es más que unos límites territoriales, más que una Fiesta Mayor en verano, más que pagar la contribución anualmente, más que votar cada cuatro años para elegir un nuevo Ayuntamiento.

Un pueblo es mucho más que eso, es sentirse identificado en una manera de ser y estar; es sentirse parte de él. Un pueblo que no se mueva para reencontrar su dinamismo y su identidad está condenado a la autodestrucción.

¿Qué comentarios podemos oír por la calle? "Yo soy de Premià de Dalt, pero no de San Pedro", "Los del Barrio Sta. Anna no son de Premià de Dalt, pero sí los payeses que viven al lado", "Premià de Dalt sólo es el casco antiguo y la colonia de veraneantes, los otros son barrios", "los del barrio de los remedios estamos olvidados del pueblo", etc. etc.

Ante estas definiciones ambiguas en nuestro municipio, hay que actuar de una forma objetiva y clara:

Potenciar las instituciones ya existentes en los tres núcleos y ayudar a que surjan otras nuevas. Asociaciones de Vecinos, Casals de Cultura, Grupos de Esplai, de teatro, de excursionismo, deportes, etc., servicios sociales, equipamientos,...

Es importante que los núcleos puedan organizarse socio-culturalmente para ir encontrando el contenido y la idiosincracia propia, de cara a construir un municipio unido, aunque se halle urbanísticamente tan disperso.

La integración en una sola comunidad se conseguirá si a la larga se ha dotado a cada núcleo de los medios suficientes para potenciarse cívica y culturalmente, lo cual hará que cada uno de nosotros nos sintamos, verdaderamente, miembros de un solo pueblo.●

demanem a l'ajuntament

- Que el regidor de festes comenci a pensar la possibilitat de comprar uns gegants i uns cap-grossos. No pot ser que a la Festa Major els haguem de demanar cada any!.
- Que el concejal de servicios decida abordar definitivamente el tema de las papeleras, que tampoco cuesta tanto!.
- Que el concejal de enseñanza empiece a pensar en contratar un nuevo medio de transporte escolar exclusivo para los alumnos del Barrio de los Remedios, para evitar así que el autobús dé tantas vueltas y se pierda tanto tiempo en transporte.
- Que el regidor d'urbanisme ens informi de com va tot això del Plà General dels pobles de la vall de Sant Mateu. Ens hi juguem molt en aquest plà i encara no en sabem res!.
- Que el concejal de obras piense una mejor solución para el asfaltado de nuestras calles. Por ejemplo, se podría contratar un servicio permanente que se comprometiese a arreglarlas cuando hiciese falta, sin necesidad de que cada vez tengamos que ir a quejarnos.
- Estem molt preocupats pel silenci del nostre Ajuntament davant les agressions que darrerament està rebent la nostra malmesa Autonomia de Catalunya. Voldriem que, també des de Premià de Dalt, se sentís cridar que SOM UNA NACIO.
- Que el concejal de servicios, o el de mantenimiento, o mejor los dos, se preocupen de arreglar el problema de la iluminación pública, que parece que no hay forma de solucionarlo. Además, a ver qué día van a instalarse las farolas de la carretera de Vilassar de Dalt, que hace tiempo se aprobaron.
- Que se cree un "Patronato municipal de la vivienda" encargado de gestionar la construcción de viviendas económicas para la población, por ejemplo, construyendo en terrenos del Ayuntamiento, que éste podría alquilar a los interesados.
- Que el concejal de Sanidad nos explique cómo está la cuestión del segundo médico que nos toca a Premià de Dalt. A ver si llega!●

LES OPINIONS

Oferim, sota aquest títol, un petit espai (procurarem engrandir-lo) obert a les aportacions que, sobre temes municipals, ens volgueu fer arribar. Us preguem, però, que tingueu compte amb l'extensió, ja que no podrem publicar els escrits de més d'un foli a doble espai.

(L'Opinió,

Avgda. Girona, 2-4, Premià Dalt)

QUÈ PASSA AMB LA NATURA?

Des de fa un temps Premià de Dalt ha perdut nombrosos paisatges pictòrics de la vila, com és ara el Pi de l'esplanada de la Cisa, la Cadira del Bisbe, la font del Serenet, el bosc d'en Costa... Gairebé d'ençà que la burgesia hi ha pogut construir els seus palaus de formigó. Altres paisatges com poden ser l'er-

mita de Sant Mateu o l'esplanada d'en Gallemí encara es mantenen fora de perill, potser degut (fins ara) al difícil accés de les excavadores i empreses constructores.

Vull fer constar, que la gent prengui una mica de consciència i lluiti a favor de la recuperació i conservació de molts d'aquests paisatges que de mica en mica ens van robant de les nostres entranyes.

No n'hi ha prou amb construir parcs forestals, hi ha molta més feina per fer en aquesta vila tan mancada d'esperit cap a la natura.

Demano doncs que la gent d'aquest poble reflexioni i no es deixi perdre tan meravellós camp de la natura com són les muntanyes i paisatges naturals de Premià de Dalt.●

Jaume Cases

CARTA DE DIMISSIÓ D'EN JOSEP M. GUTIERREZ

Reproduïm, a continuació, la carta de dimissió presentada per en Josep M. Gutiérrez al darrer ple ordinari, perquè considerem que el seu contingut té un important valor informatiu. Que cadascú en tregui les seves conclusions.

Sr. Alcalde i Srs. Regidors:

Des de que sóc regidor d'aquest Ajuntament he intentat sempre defensar els interessos de la col·lectivitat; la Comissió Permanent sap molt bé que no només no he defensat cap interès particular, sinó que tampoc he defensat els meus interessos.

També saben que sempre he defensat l'autoritat de l'Alcaldia i els acords del Consistori, inclús quan jo no estava d'acord.

A canvi de tot això només he trobat incomprensió, falta de recolzament, marginació i inclús he trobat una certa enemistat.

Si l'Ajuntament funcionés com un rellotge podria acceptar que es prescindís o es margini a un regidor, estigui en el govern o a l'oposició, però funcionant de la manera que funciona, no es pot prescindir de ningú; per tant, crec que haig de dimitir i dimiteixo, per ser substituït per un altre company de la candidatura, per a veure si ell aconseguirà més gran col·laboració i comprensió per tirar endavant entre tots la política municipal.

Vull agrair molt profundament al PSUC el suport incondicional que m'han donat en tot moment, encara que a vegades tinguéssim opinions diferents.

També vull agrair als membres de l'Associació de Veïns "Onze Barris"

i del "Bari del Remei" el suport moral que sempre m'han donat, i per últim també vull agrair a l'Arquitecte Municipal Sr. Sarlat, a l'Aparellador Municipal Sr. Marin, a Josep Triadó, a Maria Teresa, a Maria Rosa i a en Miquel, tota la col·laboració prestada; tot el què he realitzat com a regidor, ha estat gràcies a la seva col·laboració.

Per una altra part vull demanar disculpes als membres del Consistori per si alguna vegada els he pogut molestar amb les meves crítiques, crítiques realitzades per la funció pública que fan, ja que a nivell personal em mereixen tots els respectes.

També vull dir que la meva dimissió no impedeix la meva col·laboració amb qualsevol persona, si es creu oportú, o amb l'Ajuntament, especialment en el tema del cobriment del "Torrent Santa Anna" i en els temes d'urbanisme, encara que durant els últims dies s'han aprovat expedients que altres consistoris anteriors no s'haurien atrevit.

Per últim espero i desitjo que aquesta dimissió serveixi per a aconseguir un millor funcionament d'aquest Ajuntament.

A tots, moltes gràcies.

Josep M. Gutierrez Noguera

INAUGURACIÓ D'UNA COOPERATIVA DE PLANTES ORNAMENTALS

El passat dissabte 11 d'abril, i amb la presència del President de la Generalitat acompanyat de la seva esposa, tingué lloc la inauguració d'una nova cooperativa agrícola: CORMA (Cooperativa de plantes ornamentals del Maresme). Es la primera que es crea en aquest sector de l'horticultura ornamental. Està dedicada a la producció, transformació i comercialització al major d'aquest tipus de plantes que avui tenen gran acceptació i demanda entre la població.

Però si hi ha algun aspecte que s'hagi de destacar, és un amb diverses cares:

1. La importància i el precedent que és, en aquests moments, que dinou pagesos siguin capaços d'agrupar-se en règim cooperatiu i analitzar i posar en comú, col·lectivament, el futur de les seves explotacions.
2. Amb la creació d'aquesta cooperativa es dona un exemple pràctic de que l'agricultura de la nostra comarca pot afrontar seriosament la competitivitat d'altres zones de l'Estat o del Mercat Comú.
3. Això representa també fer més sòlid el sector agrari del Maresme, cosa que en situacions de crisi com l'actual, resulta molt positiva. Al mateix temps aquesta actitud més convençuda dels propis pagesos en continuar i fer més sòlida l'agricultura, comportarà un respecte més gran per les zones agrícoles del Maresme, i que el proper pla general d'ordenació haurà de definir, per un millor equilibri de la nostra comarca.

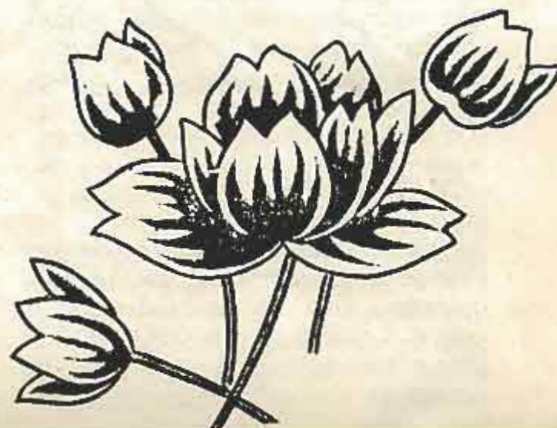
Toni Llimona

NOTA DEPORTIVA

En el torneo interclubs celebrado en Ciudad Badía, en el que participaron los más destacados equipos de Catalunya, la tripleta de féminas del Premià de Dalt, formada por Francisca Sánchez, Carmen Martínez y María Albages, conquistaron un magnífico tercer puesto. Es de lamentar la parcialidad del Delegado de turno que les impidió alzarse con el primer puesto. La enhorabuena para nuestras representantes por su deportividad y por el triunfo conseguido para el Club Petanca.

El Club Petanca está jugando actualmente el torneo "Sant Jordi", con buenos resultados. Esperamos verles en la gran final que se disputará en las instalaciones de la Federación Catalana el día primero de Mayo. Adelante!.

Club Petanca
Premià de Dalt

SAMFAINA MUNICIPAL

... per a sucra-hi pà

NORMALITZACIÓ DEL CATALA

Des d'aquí felicitem la iniciativa d'algunes botigues del nostre poble (per exemple el Forn de Plaça...) encaminada a normalitzar la utilització dels rètols en català. Esperem que l'exemple sigui seguit i que es vegi que som una Nació encara que no ens deixin.

TERTÚLIES LITERÀRIES

Des del mes de Març i cada primer divendres de mes a la formatgeria "Quesos y Besos" de Premià de Mar es porta una tertúlia literària que està obtenint un gran ressò. L'organització corre a càrrec dels "Quaderns de la Font del Cargol" on s'agrupen gent de Premià de Dalt, Premià de Mar, Vilassar de Dalt i Mataró. Encara que els primers divendres us puguin fer ressuscitar fantasmes i novenaris us hi recomanem l'assistència.

NUEVAS DEPENDENCIAS EN EL BARRI STA. ANNA

Se han abierto en el Barri Sta. Anna unas oficinas administrativas del Ayuntamiento que funcionan los lunes, miércoles y viernes de una a dos y media. También se dispondrá de un servicio de practicante de lunes a viernes (de 10 a 11 de la mañana) y de comadrona los jueves de 3 a 4. El servicio es gratuito para los que dispongan de la cartilla de la Seguridad Social.

EL POLÍGON BOVISA

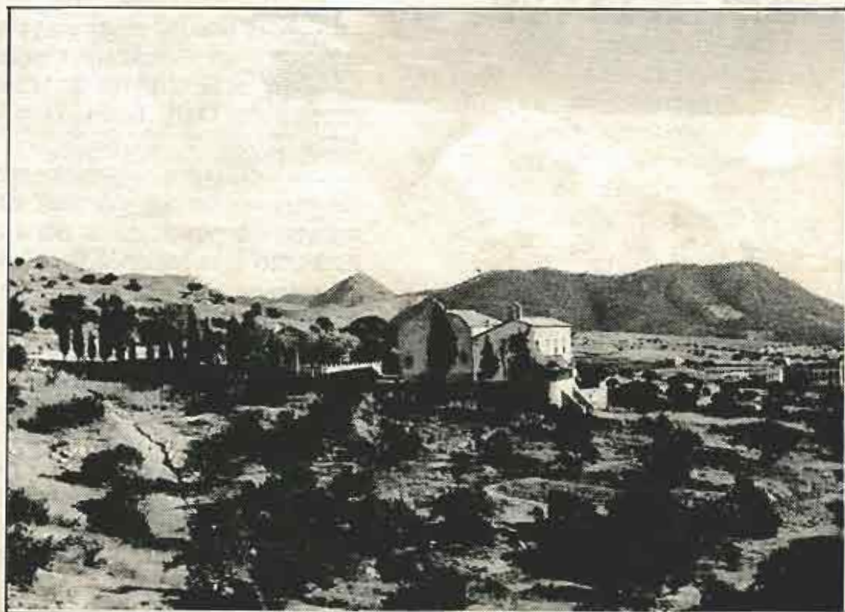
L'incendi de Bañacril al polígon Bovisa ja no és notícia. De totes maneres la magnitud del sinistre ens porta a dues reflexions: primer, les males condicions generals del polígon: (ex.: les boques d'aigua de Sorea no van funcionar) i, segon, la necessitat d'adequar els accessos al sector industrial. A veure quan els consistoris dels dos Premià es posaran d'acord per sol·licitar de la Diputació l'asfaltat d'aquests accessos. Només cal això.

L'APLEC DE LA CISA

L'aplec de la Cisa d'enguany continua i amplia els esforços que realitzà l'any passat la Comissió de Festes. En aquest sentit cal destacar que els actes ocupen en aquesta ocasió matí i tarda i que es recuperen alguns símbols tradicionals (sobre, tradició marinera de la Verge amb les Havaneres...).

GUARDERIES

En el tema del aumento de precio de las guarderías (de 1000 a 2000 pesetas) CDC se ha salido con la suya. Lástima que el PSC-PSOE le haya apoyado, sinó otro gallo les cantara.

LA FESTA DE SANT JORDI

L'Associació de Veïns 11 Barris i la Secció d'Arts i Lletres han unit esforços de cara a donar més relleu a la Festa de Sant Jordi 1981. S'han venut llibres, s'ha creat un àmbit de lectura infantil a la Plaça, han actuat els bastoners de l'Espluga... O.K.

ATENTADO AL EDIFICIO ESCOLAR DE SEGUNDA ETAPA

Y van dos!. El pasado día 11, gente extraña —por decir algo—, seguramente necesitada de tratamiento psiquiátrico, entró en el edificio de segunda etapa de EGB, con la intención (ni más ni menos!) de destruirlo por medio del fuego "purificador". Recordemos que hace unos meses entraron para robar todo lo que pudieron, máquinas, cassettes, dinero... Esta vez no era suficiente. Había que quemar la escuela. ¿Quién puede tener interés en atacar la enseñanza y la cultura?. Intentar destruir la escuela es atentar contra una parte de cada uno de nosotros, contra la comunidad, es insultar gravemente a un pueblo.

NUEVO GRUPO TEATRAL

La actividad teatral, después de una etapa de abandono, se ha reiniciado en el Barrio Sta. Anna. Una muestra de ello la tenemos en la representación infantil "Pulgarcito y los gigantes" y en la escenificación de "El baile" de Edgard Neville en la Casa del Pueblo. Según parece hay perspectivas para ampliar más las actividades culturales en el Barrio. Así nos lo confirman los responsables del grupo teatral.

LA "PREMSA GRAN" PARLA DE L'OPINIO

Premià de Dalt

Aparece «L'Opinió», revista de periodicidad mensual

PREMIA DE DALT

Ayer apareció el número uno de la nueva revista «L'Opinió», que tendrá una periodicidad mensual.

Esta publicación está impulsada por un colectivo, cuya finalidad responde a potenciar una alternativa municipal de izquierdas, que, hoy por hoy, y según dice el editorial, asumen los dos concejales del PSUC en el Ayuntamiento.

Según se sigue afirmando en la editorial, «L'Opinió» es el resultado visible de un trabajo colectivo dirigido a encontrar un espacio que la izquierda ha ido abandonando y que es urgente recuperar. «El colectivo impulsor de la revista quiere aglutinar a todas las tendencias de izquierdas y ofrecer una alternativa unitaria frente al bloque de derecha que hoy domina la actuación municipal, a fin

de evitar la degradación de la población y renovar la confianza en las instituciones hoy perdida», señala la revista.

TEMAS. — Entre los temas que el primer número aborda, caben destacar: La crisis del pacto municipal entre Convergència i Unió y el PSUC, la problemática de la enseñanza en Premià de Dalt, los servicios médicos del barrio Santa Anna-Tió, las viviendas de Ca la Teta, además de una sección de noticias breves y otra de opinión. Dentro del colectivo que impulsa la revista se encuentran miembros de diversos estamentos locales: Maestros, asociaciones de vecinos, asociación de padres de alumnos, militantes del PSUC y los dos concejales comunistas. «L'Opinió» aparecerá cada mes a un precio de 30 pesetas, y su impresión es en «off-set».

Rafael Vallbona

LAS OBRAS DEL TORRENTE SANTA ANA

Las cosas de palacio van despacio. Nunca mejor la expresión para calificar lo que sucede en las obras de canalización del Torrente Santa Ana. La obra tenía que terminarse en cuatro meses. Estos han pasado ya y... menos mal que vamos de cara al verano. Sin comentarios.

LA VALLA DE LA PETANCA

Después de la adecuación de los terrenos de la Petanca y vista la cantidad de público que los frecuenta cada día es más urgente que se construya una valla, a la vez que se agudiza la necesidad de que se arbitren medidas para evitar accidentes en la carretera. Para ello basta con que el Ayuntamiento cumpla los acuerdos tomados.

LA FUENTE DE LA PIXOTELLA

Siguiendo el torrente del Barrio de los Remedios, poco más arriba, nos encontramos con esta fuente, una fuente bonita, con una caseta de tejado muy inclinado, con una gran mesa de piedra con bancos alrededor.

La mesa está bien resguardada del viento por una pequeña pared, tiene dos salidas de agua, una que da a la gran mesa y otra al camino que por allí pasa. Al pié de la fuente hay un gran pino, el mayor que por aquella zona se encuentra.

¿Que bonita fuente, verdad?.

Donde todos quisiéramos ir a beber su agua, buena y natural, de un manantial de montaña, donde nos gustaría ir a pasar un día, y disfrutar de la naturaleza que tanta falta nos hace.

Pués bien, todo esto que debería ser realidad, no lo es.

Está abandonada, de donde debería salir agua no sale, crecen hierbas encima de la mesa y las paredes están muy rotas y no solo eso sino que además se ha convertido en el lugar donde se tiran toda clase de escombros y basuras.

Es una verdadera lástima que una cosa así se encuentre en este estado.

¿Cuántos municipios desearían tener una fuente así y no la tienen?. Nuestro municipio la tiene y no hace nada para salvarla.

PREMSA I DEMOCRÀCIA MUNICIPAL

D'ençà l'adveniment de la democràcia als ajuntaments, ara fa uns dos anys, la informació local ha pres un caire totalment diferent. Les irrellevants cròniques d'abans, que s'acabaven totes en inauguracions i festes majors, han esdevingut ara vertaderes marcapasses de la vida local. Els corresponsals dels diaris i redactors de revistes comarcals han passat a ésser de purs elements folklòrics, o testimonialistes de sordes lluites en el millor dels casos, a veritables analistes de la política municipal; i aquells articuladors d'abans són ara vertaders reguladors dels poders públics de cada poble.

Això no ha estat pas una conquesta de la premsa, ni molt menys. Aquest canvi de funcions per part del periodista local ha estat només la recuperació i normalització d'una tasca que sovint restava entorpidida quan no prohibida. El canvi d'unes estructures dictatorials per d'altres més o menys democràtiques, ha comportat una major transparència informativa evidentment necessària; el periodista ha recollit només aquesta situació favorable i l'ha aplicat al seu treball combinant-la amb una important dosi d'anàlisi i interpretació de la realitat noticable, imprescindible en una òrbita de llibertats públiques dins les que pretenem tots plegats de moure'ns. Ara bé, si això ha estat entès i acceptat per totes les altes instàncies del poder polític com un element cabdal del joc democràtic; en el més petit graó d'aquest poder, els ajuntaments, sembla ser que no ha acabat de quallar del tot. Així ens trobem que a molts pobles s'han anat tancant els canals de comunicació recentment oberts entre el poder i el poble a través de la premsa, arribant-se fins i tot en alguns casos a greus enfrontaments personals que l'únic que han aportat és un progressiu desarrelament del poder amb la realitat quotidiana. I això és un greu pas enera en el vertader assentament de la democràcia.

La tasca del periodista local és difícil, tant com important. Dins el replantejament i reconversió dels mitjans de comunicació escrits, degut a la competència que els enfronta amb els audio-visuals, els experts en el tema no dubten en afirmar rotundament que el renaixement i subsistència de la premsa escrita passa pels diaris i revistes locals, comarcals o regionals. I tanmateix aquesta premsa ha d'ésser interpretativa i explicativa. El procés de reconversió de la premsa està, doncs, obert. Hi ha, per una banda el relançament de la vida municipal que provoca un flux d'informació interessant cada dia; i per l'altra una necessària reconversió de la premsa en dos termes: atomització de la informació i interpretació. Què provoca tot això?. Primerament una major professionalització del corresposal i redactor a comarca, amb tot el que el mot comporta, i després una incomprensió quasi total per part del poder municipal d'aquesta funció de la premsa.

El què passa és fàcil d'endevinar: Manca d'atenció a la informació per part dels ajuntaments, fet que provoca situacions totalment confoses i caòtiques, i sobretot un menys-

preu visceral per la informació que aprofundeix en els aspectes que no els interessa (investigació, crítica, interpretació...). Tot això provoca poc a poc un tancament en el diàleg premsa-poder que només repercuteix negativament en la gestió democràtica del consistori, i això és un greu retall a la llibertat d'expressió. Més endavant venen les etiquetacions: que si és d'aquest partit, que si es mou per ics interessos... Això és del tot absurd, la premsa està al servei de la democràcia, i cap aquí deriva el seu treball, ara bé, això no exclou que el periodista sigui partidari d'una ideologia o d'una altra; o potser pensen que un periodista és una màquina?. Més val acabar, ja que les matitzacions serien infinites i l'espai és massa curt. Recordem, però, que una gestió democràtica per part del poder passa ineludiblement per un diàleg àgil i clar amb els mitjans de comunicació, només així s'entén la legitimització de les instàncies polítiques, i a nivell local s'està encara molt lluny d'aquest fet. Deixem-ho doncs per a la reflexió●

Rafel Vallbona

EQUIP DE REDACCIÓ

Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Enrique de León, Esperança Larruy, Valerià Pujol.

COL.LABORADORS:

Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981.

Imprimeix: Copisteria La Juliana. passatge de les escoles. 4. Argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

editorial

En tots els municipis, els Ajuntaments tenen problemes; petits o grans problemes amb els quals cal enfrontar-se diàriament; petits o grans problemes que són els de la població, que formen part de la vida quotidiana dels veïns.

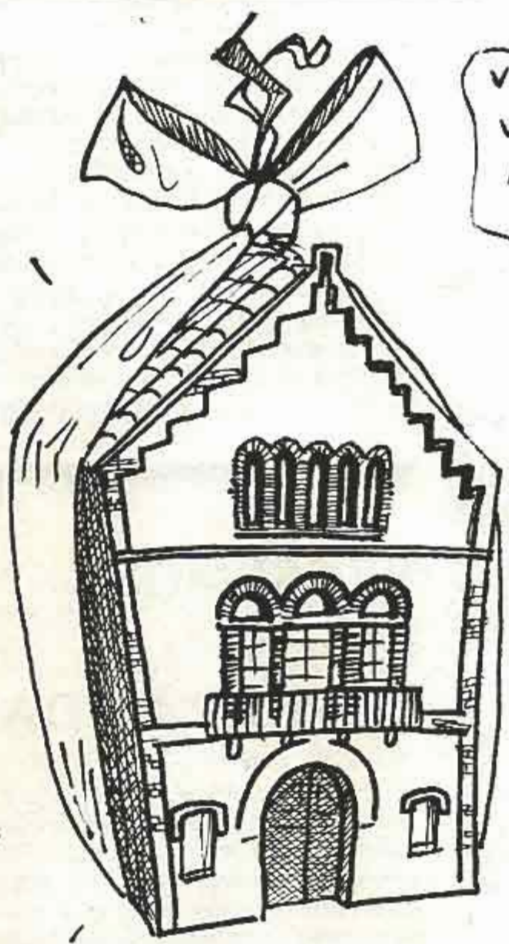
Seria, doncs, molt poca solta per part nostra enfrontar-nos o criticar als homes que governen Premià pel fet senzill que a Premià hi hagi problemes. A Premià de Dalt, com a tot arreu, hi haurà conflictes i dificultats sigui quin sigui l'equip de govern, entre altres coses perquè encara s'ha d'inventar el "municipi perfecte" i perquè en qualsevol dels casos, l'única raó de ser d'un Ajuntament està precisament en que alguna cosa no funcioni bé: si no, no en caldrien, d'Ajuntaments. (!Tant de bo!).

Deixant-nos, però, de cabòries, el que preteniem deixar clar és que la raó de ser i alhora l'objectiu de la gestió municipal no és altre que el d'anar abordant els problemes, conflictes o dificultats que hi ha, manifestos o amagats, en la vida de tots els pobles. Tot això sembla molt evident (ens fa certa vergonya haver-ho de repetir en aquesta editorial). I diem que "sembla" evident perquè a Premià no ho és pas. Ens explicarem:

A Premià de Dalt, l'Ajuntament no "té" problemes sino que "és" un problema. I gruixut. A la llarga llista d'insuficiències, d'especulacions, d'irracionalitats presents passades i futures, els veïns hem d'afegir-hi un problema més: ara se'ns ha espatllat aquesta eina de solucionar els problemes que hauria d'ésser l'Ajuntament.

Amb això no volem dir que creguem que aquesta "eina de solucionar problemes" hagi funcionat gaire en èpoques anteriors. De fet, estava com nova, de no fer-la servir. I això és el que ens enrabia: Es com si se'ns hagués espatllat el molinet del café tot just després d'estrenar-lo... Tanta il·lusió i tant de goig que feia!

I aquest és —cal explicar-ho no-

VECINA, ¿DICEN QUE VAN A ARREGLAR EL AYUNTAMIENTO?

PERO SOLO EL EDIFICIO, VECINO

vament— el motiu del nostre enfrontament amb l'equip que governa l'Ajuntament: molt de goig i poca feina. Resulta extraordinàriament greu que l'Ajuntament arribi a ser un dels problemes del poble, sobretot perquè quan això succeeix, l'Ajuntament no és un problema petit, d'aquells que es poden anar aguantant, sinó que es va engruixint constantment: s'atura l'eina de solucionar els problemes i tot seguit els problemes són més problemàtics, les dificultats més dificultoses i els conflictes més conflictius... perquè no hi ha altra forma de solucionar-los que amb l'Ajuntament.

Es per això que en la curta vida de l'OPINIO hem insistit una i altra vegada en el tema de la crisi municipal, del buid de poder, de la ineficàcia de l'equip de govern, del maras-

me municipal, etc. I no pas per ganes de ser macabres en ensenyar a tothom la ferida, sinó perquè estem convençuts que avui, el gran problema de Premià, el primer que cal arreglar és l'Ajuntament (i no ens referim —és clar—, a l'edifici, que aquesta és la part menys ruïnosa de la institució).

L'Ajuntament és problema per la manca de capacitat individual a voltes, i a voltes també per la manca de voluntat política. La manca de capacitat difícilment la solucionarem, però la manca de voluntat d'anar realment per feina cal vençer-la si no volem acabar abocant el poble a la ruïna definitiva. Sovint —ja ho diu el refrà— voler és poder.

editorial

En todos los municipios, los Ayuntamientos tienen problemas; pequeños o grandes problemas con los que hay que enfrentarse a diario; pequeños o grandes problemas que son los de la población, que forman parte de la vida cotidiana de los vecinos.

Por tanto, sería insensato que nos enfrentásemos o criticásemos a los hombres que gobiernan Premià por el mero hecho de que en Premià haya problemas. En Premià de Dalt, como en todas partes, habrá conflictos y dificultades sea cual sea el equipo de gobierno, entre otras cosas porque aun está por inventar el "municipio perfecto" y porque, en cualquier caso, la única razón de ser de un Ayuntamiento está precisamente en que alguna cosa no funciona bien: Si no, no harían falta Ayuntamientos (!Ojalá!).

Pero dejémonos de especulaciones: lo que pretendemos dejar claro es que la razón de ser, y el objetivo, de la gestión municipal no es otro que ir abordando los problemas, conflictos o dificultades que están, ocultos o manifiestos, en la vida de todo pueblo. Todo ello parece muy evidente (y nos da cierto reparo repetirlo en este editorial). Y decimos que "parece" evidente, porque en Premià no lo es. Nos explicaremos:

En Premià de Dalt, el Ayuntamiento no "tiene" problemas, sino que "es" un problema. Y gordo. A la larga lista de insuficiencias, especulaciones, e irracionalidades presentes, pasadas y futuras, los vecinos hemos de añadir un problema más: ahora se nos ha estropeado esa "máquina de arreglar problemas" que debería ser el Ayuntamiento.

Con ello no queremos decir que esa "máquina de solucionar problemas" haya funcionado mucho en épocas anteriores. De hecho, estaba como nueva, de no utilizarla. Y esto es lo que nos da coraje: Es como si se nos hubiese estropeado el molinillo del café justo después de estrenarlo... tanta ilusión que hacía y tan bonito que era!.

Y éste es —hay que explicarlo nuevamente— el motivo de nuestro enfrentamiento con el equipo que gobierna en el Ayuntamiento: muy bonito pero no sirve. Resulta muy grave que el Ayuntamiento llegue a ser uno de los problemas del pueblo, sobre todo porque cuando esto sucede, el Ayuntamiento no es un problema pequeño, de esos que se pueden ir aguantando, sino que va agrandándose constantemente: Se para la "máquina de solucionar problemas" y en seguida los problemas son más problemáticos, las dificultades más dificultosas y los conflic-

tos más conflictivos... porque no hay otra forma de solucionarlos que con el Ayuntamiento.

Es por eso que en la breve vida de L'OPINIO hemos insistido una y otra vez en el tema de la crisis municipal, del vacío de poder, de la ineficacia del equipo de gobierno, del marasmo municipal, etc. Y no por ganas de ser macabros mostrando a todos la herida, sino porque estamos convencidos de que hoy, el gran problema de Premià, el primero que hay que arreglar es el Ayuntamiento (y no nos referimos —claro está— al edificio, que es la parte menos ruinosa de la institución).

El Ayuntamiento es problema por la falta de capacidad individual unas veces y otras también por la falta de voluntad política. La falta de capacidad difícilmente se puede arreglar, pero la falta de voluntad de poner realmente manos a la obra, hay que vencerla si no queremos acabar condenando al pueblo a la ruina definitiva. A menudo —ya lo dice el refrán— querer es poder.●

PENSEMOS EN LA TERCERA EDAD

Hoy he soñado que asistía a la inauguración de un Hogar del Jubilado en PREMIA DE DALT. Este sueño me ha sido agradable porque amo este pueblo en el que me he enraizado profundamente, donde tengo amigos de todas las edades y donde he podido trabajar con ahínco e ilusión durante unos años.

Sigo con interés los esfuerzos de todos aquéllos que quieren contribuir a mejorar la vida de nuestra patria, de los que cada mañana abren la ventana al empezar el día y preguntan: ¿Qué puedo darte hoy país mío, qué puedo hacer por tí?. Son hombres y mujeres que se vuelcan sin regateos a una tarea de colaboración y participación desinteresadas.

Estamos atravesando en realidad un momento muy difícil que exige la ayuda de todos. Aspiramos a una vida mejor y queremos encontrar rápidas soluciones a los múltiples planteamientos que se presentan cada día. Pero nos faltan medios que hemos de encontrar sea como sea y allí donde se encuentren. Si logramos mantener el entusiasmo y no nos desinteresamos de los problemas generales, que nos atañen a todos, lograremos sin duda que muchos sueños como el mío se conviertan en realidades.

Mucho me han preocupado siempre los niños y los problemas educativos propios de cada situación. Conozco la amplitud de los mismos y sé todo lo que exigen y requieren. Los niños son nuestro mañana, el futuro de España y nuestro mayor estímulo. Cuantos esfuerzos hagamos encaminados a mejorar sus condiciones de vida, su cultura, su preparación profesional y su educación cívica, serán de gran eficacia no sólo para ellos sino también para la sociedad.

Pero hay también un sector importante de la población que merece especial atención. Me refiero a las personas hoy ya mayores que, con su trabajo y sufrimientos han labrado el presente y contribuido a preparar ese futuro mejor que ya empieza a alborear. Muchos de ellos han tenido que luchar a brazo partido para hacer frente a las mil dificultades de los tristes años que vivimos durante la guerra y después de ella. Estas personas han dado ya a la sociedad cuando podían dar y hoy, jubilados la mayor parte, necesitan que se les ayude.

Y qué clase de ayuda necesitan y desean estos hombres y mujeres que ya han entrado en la última etapa de su vida?. Aspiran desde luego al reposo merecido, pero no a un reposo en el silencio y en la soledad, sino a un "reposo activo" en el que den y reciban, en el que no haya marginación ni indiferencia. Debemos procurarles contactos sociales generadores de afecto y amistad. Encuentros, intercambios, visitas, conferencias y excursiones que mantengan vivo su interés por la naturaleza, por la ciencia y sus progresos, por el arte, por todo lo que es belleza, emoción y sentimiento. En una palabra, por la vida y sus múltiples valores que nunca se extinguen sino que al contrario se van enriqueciendo con los aportes de una y otra generación.

Hay que buscar los medios de reemplazar ese sentimiento particular de "inutilidad" y de "haberlo hecho ya todo" que albergan tristemente en su corazón muchos jubilados, por estímulos humanos que podemos y debemos encontrar cerca de nosotros. Acercamiento, contactos espontáneos y organizados con los niños, con los jóvenes, con los adultos, para lograr que todos se interesen, comprendan y colaboren con la tercera edad. Es una obra de gran repercusión social que ha alcanzado un amplio desarrollo en muchos países y preocupa ya felizmente a municipios y entidades de nuestro país.

Creo que el ayuntamiento de Premià de Dalt tenía la intención de buscar un local apropiado para el Hogar del Jubilado. Me atreviría a pedir desde L'OPINIO un replantea-

miento del problema para acelerar dicha realización, que sería sin duda muy bien acogida por todo el vecindario de este pueblo●

Sofía Sibís

EL PARC FORESTAL:

una il.lusió i una vergonya

Aviat farà un any que Premià de Dalt celebrava amb gran eufòria la inauguració del Parc Forestal (¿?). Tot els que hi érem presents ens sentíem qui més qui menys cofois de participar en un acte tan insòlit com desitjat, més, ai!, innocents de nosaltres que més tard hem volgut fer un tomb per l'esmentat Parc i l'única diferència envers l'any passat és la seva senyalització amb uns petits cartells a la vorada de la carretera.

Sabia l'Ajuntament abans de la inauguració el què és un Parc Forestal?, les funcions que ha de realitzar i les condicions que ha de reunir?. Molt em temo que no, doncs s'hi continua fent foc, s'esbrolla i desbosca, tot cercant llenya, la vegetació, i es llencen com abans, tot tipus d'escombraries, —amb la feina que ens dugué netejar-lo!—, els cotxes segueixen envaint tots els indrets, des de la Font del Serenet fins a la cadira del Bisbe, només pel fet de no caminar quatre passes o per a netejar-los, les motos segueixen campant al seu aire i l'únic só que s'escolta un diumenge és el dels transistors dels visitants; senzillament llastimós.

Es difícil creure que la idea que té el Consistori d'un Parc Forestal sigui la de mantenir-lo com un lloc d'esbarjo incontrolat sense cap més altra finalitat, com per exemple l'aprofitament cultural.

Si no és aquest el pensament de la Casa de la Vila, caldrà pensar en una planificació seriosa que inclogui sense oblidar l'esbarjo, la divulgació de la flora així com la seva protecció, la senyalització de zones pels cotxes, les zones d'interès cultural pels estudiants i finalment la classificació dels vials.

Clar que l'extensió del Parc no permet massa varietat però almenys algunes d'aquestes característiques les podria reunir.

Confiem sense perdre l'esperança que qualsevol dia l'Ajuntament s'animi a emprendre aquesta tasca que no és ni difícil ni costosa, sinó ben al contrari●

EL PATIO DE MI CASA

o el patio de un concejal

El pasado 19.5.81, la Comisión Permanente del Ayuntamiento de Premià de Dalt, por mayoría, aprobó la concesión de un permiso de obras cuyo titular es el ciudadano, y a la vez concejal por representación popular, Francisco Muñoz Piñero.

Hasta aquí un hecho normal.

Pero sucede que la concesión de este permiso se planteó en contra de la opinión de los Servicios Técnicos Municipales, que son los que en función de unos reglamentos y leyes estudian las solicitudes de cualquier ciudadano. La opinión de los Servicios Técnicos era negativa, no por la licencia en sí misma, sino por un pequeño detalle: el patio a realizar era más pequeño de lo indicado. Poca cosa. Total, en metros cuadrados dos por dos y no tres por tres como debería ser, al menos para un

ciudadano normal.

Pués bien, esta "pequeña" ilegalidad es nuestro tema de fondo. Un representante público ejerce la representación de un poder que no es el suyo, sino el de una población que se los ha delegado para que los represente con la mayor equidad y justicia posible.

Porque, el señor Muñoz, no olvidemos, no ocupa un lugar público por los votos de los especuladores. A este concejal quienes lo pusieron en el Ayuntamiento fueron los votos de las personas sencillas o que entendían que el programa de partido en cuyas listas estaba el señor Muñoz iba a defender las funciones públicas con mayor justicia.

¿Como el Sr. Muñoz votará en contra los planteamientos ilegales de otros vecinos? ¿En función de que justicia o que equidad podrá opinar cuando los 2x2 y el 3x3 se conviertan en números mayores?

Esto es harina de otro costal. Que a un representante público, por voluntad progresista, se le apruebe una ilegalidad puede ser muy rentable. Puede ser rentable por muchas razones. Algunas... porque condicionan la voluntad del interesado, porque desprestigian su representación pública. Y si esta representación pública es progresista, todavía mejor para otros intereses no precisamente progresistas o de izquierdas.

Y, para terminar, lamentamos que cosas tan importantes se decidan por tan poco. Total, está entre dos por dos o tres por tres●

Ensenyament i cultura

L'aula de natura

Fa pocs dies l'AECC de Premià s'adreçà a l'Ajuntament per a proposar que l'antic escorxador s'utilitzés per a instal·lar una aula de Natura, sol·licitud que esperem sigui assumida pel Consistori en prò de la cultura, tan oblidada en els darrers temps.

L'aula de Natura consisteix en un lloc de treball eminentment escolar encaminat a ajudar a conèixer l'entorn, el paisatge, la flora, fauna i geologia.

Són avui molts els mestres de tots els nivells educatius que cerquen llocs per a ensenyar als seus alumnes les Ciències Naturals de forma pràctica dins mateix de la Natura, però la manca d'itineraris publicats que adrecin i facilitin aquesta tasca fa molt difícil l'apropament de les escoles al seu entorn, fins i tot quan aquest es troba a pocs metres de distància.

Abans els infants coneixien el bosc, les plantes i els animals que per tradició se'ls ensenyava, però ara tots sabem el que costa trobar-ne un que reconegui un roure o el cant d'un rossinyol al bosc. La "natura" que coneixen és per desgràcia els plàtans dels carrers i les rates, gosos, gats i pardals.

És palesa doncs, la necessitat de donar a conèixer i ensenyar a estimar el bosc així com coneixen i s'ensenyava que estimin l'entorn urbà. Perquè no s'hi trobin estranys i en conseqüència no el rebutgin ni el menyspreïn cal ensenyar a tractar i observar la muntanya i entendre la seva dinàmica per a evitar els atemptats que per ignorància està patint.

Unes eines indispensables per a complir aquesta finalitat són la publicació d'un itinerari de la Natura, recorregut prefixat i detallat on s'explica tot el que es pot observar, i una aula de Natura que serveix de punt de partida per a preparar i introduir la visita o excursió i, una vegada acabat l'itinerari, per a ordenar, classificar, discutir i repassar tot el material vist i recollit durant la sortida.

I, si s'insisteix amb la relació aula-itinerari, és perquè la instal·lació d'un local amb aquesta missió de seguida és visitat per nombroses escoles, i si considerem la idea bàsica de conservar i ensenyar, està fora de tot dubte la necessitat de fixar un itinerari i que aquest sigui respectat.

Escollir l'escorxador per a aquest menester no ha estat un fet capriciós ni atzarós, sinó que ha estat tenint en compte la seva proximitat al poblat ibèric, la Font del Serenet, la Cadira del Bisbe, la comunicació amb la Vila i l'existència de comunitats vegetals representatives de la vegetació de la comarca, així com una molt variada avifauna.

Aquesta experiència no seria l'única de Catalunya, on ja en funcionen algunes amb força èxit, però al Maresme, donaria l'oportunitat a Premià de Dalt d'ésser un cop més una Vila capdevantera amb temes culturals de transcendència comarcal.

Torres i Mas, E.

EL HUERTO Y LOS ANIMALES EN NUESTRA ESCUELA

El realizar el huerto escolar e introducir algunos animales (gallinas, palomas i pájaros) significa por un lado, el romper con la enseñanza del aula y del programa, la sustitución del libro por un aprendizaje en

contacto directo con los objetos, los hechos y la naturaleza, es decir a partir de la experiencia y por otro la posibilidad de recuperar el sentido del amor a la Naturaleza.

El huerto escolar

Con este año son tres, los que venimos trabajando en el huerto: El primer año, se realizó estando en el edificio de Autopista I. Debido a la mala calidad de la tierra y a la falta de experiencia, los resultados no fueron como cabría esperar (un recuerdo a D. Julio, F. Canturiense, Ramón etc.).

El segundo año, nos trasladamos al nuevo edificio de Autopista II, y allí con duro trabajo, debido a problemas de tierra y de agua, pero con grandes ilusiones y esfuerzos por parte de gran sector del alumnado y algún profesor (Germán, C. Robles, Madurell, Perales, D. Vicente, etc.) cosechamos patatas, rábanos, cebollas, girasoles, calabazas, etc.

Este tercer año, con la experiencia de los años anteriores, doble terreno, una conducción de agua y dos "Dumpers" de estiércol, el huerto ha funcionado bastante bien. Era hermoso, ver como un grupo de niños iba cargando el estiércol, en cajas, otros lo subían hasta el huerto, otros los esparcían y otros removían la tierra.

Qué sembramos:

A finales de Noviembre, plantamos 100 cebollas, 25 coles, 35 coliflores, 180 habas y 100 guisantes.

Más tarde en Febrero, sembramos 66 lechugas, 100 rábanos, 65 ajos, 5 hoyos de calabacín y 60 patatas.

Unos niños cavaban, otros hacían el surco, otros echaban las semillas y los últimos tapaban los surcos.

Qué pretendemos con el huerto:

Puestos a imaginar, sacaríamos muchas aplicaciones. En principio son estas:

— Un acercamiento al mundo de las plantas. Que poco sabemos de ellas tanto los mayores como los pequeños: a veces sólo comérmolas.

— El ajetreo que conlleva las labores del huerto nos encanta a todos y sobre todo a los niños: llevar las azadas, rastrillar, plantar, regar, recolectar. Porque hemos de privarles de esa gozada.

— Dar con un canto en las narices a algunos "compañeros profesionales de la enseñanza" que siempre son agoreros, cuando no indiferentes acerca de cualquier posibilidad de hacer distinta la escuela.

La recolección

A pesar de las adversidades con las que nos hemos encontrado: orugas, un pino enorme que cayó en el huerto aplastando parte de él (menos mal que no había nadie!) y diversos destrozos coincidiendo todos con los fines de semana, algunos de los niños que han trabajado en el huerto han podido saborear una lechuga recién cortada, unas cebollas tiernas, unas habas a la catalana o crudas, un repollo de col i unas patatas fritas. ¡Qué sabor más diferente!

Resultados

— El primer logro ha sido ponerlo en marcha e intentarlo.

— Responsabilidad en los trabajos del huerto.

— Participación de padres a distintos niveles: comprar plantas, ideas sobre cultivo y tratamiento de los distintos productos etc.

— Valoración del trabajo manual, articulando el trabajo de estudio con el del huerto en aras de obtener una educación más integral.

— Necesidad de organizarse entre todos para llevarlo a cabo.

— Posibilidad de ayudarse unos a otros, entendiendo que ha de hacer más esfuerzo aquel que puede más por ser más mayor.

— Conocimiento más espontáneo de los niños, de sus actitudes de sus reacciones.

— Desmitificación de la figura del maestro: no es el que sabe mucho y enseña cosas sino el que trabaja con ellos.

Han colaborado en el huerto: J.Ma. Gisbert, Castro, Mitter, A. Luna, González, Santos, Gordillo, Claudet, Moya, Chiva, Muñoz, Astilleros, Navas, Barboteo, Navarrete, Velasco, Javi González, D. Miguel, D. Ceferino, D. Félix, D. Antonio, Teresa, etc●

Enrique de León.

El Gallinero del "cole"

Todo empezó cuando un grupo de alumnos de 8 Curso junto con un profesor decidimos utilizar una habitación llena de escombros, que no se preocuparon de limpiar los constructores, en la cual acordamos construir una jaula, que pudimos hacer gracias a un padre que nos proporcionó la madera y su estructuración. En una clase de Pretecnología algunos alumnos y profesores nos ayudaron a acoplar la tela metálica y montar la jaula. Luego, hicimos una colecta en la clase y compramos 3 gallinas a las que se le unió otra que trajo una alumna.

Al cabo de un tiempo un padre nos regaló una pareja de palomas.

Parte de los huevos los vendemos para conseguir dinero para el pienso y otra parte se reparte entre los alumnos que han colaborado, bien trabajando o bien poniendo dinero.

Más tarde acondicionamos la jaula para poder tener pájaros. Un señor nos ha dado 2 parejas: una de tropicales (diamantes mandarinos) y otra de canarios. Luego, alumnos del colegio han traído también y esperamos que nos sigan trayendo.

También hemos instalado mesas y sillas alrededor de la jaula para que los alumnos de cursos inferiores puedan observarlos.

Damos las gracias a padres, madres, alumnos y profesores que con su ayuda esto ha sido posible●

J.M. Fernández Mitter

F. Sánchez Ocaña

A. López Román

LAS AULAS DE LA PIXOTELLA

Andando por el Barrio de los Remedios se oye decir: ¿Y las dos aulas que ya tendrían que estar hechas, dónde están?. —Estarán en alguna carpeta, encima de la mesa de algún despacho, porque lo que es aquí, no están—.

Y todos nos preguntamos ¿qué es lo que pasa ahora, si es que ya están aprobadas? ¿Qué problema hay?.

Parece que no hay problemas.

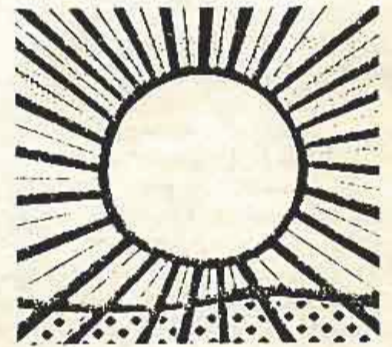
Lo cierto es que hay problemas; otra cosa es que no se les quiera encontrar solución: los problemas y sacrificios que acarrearán a los niños (los madrugones, el mal tiempo...) y el sufrimiento de los padres (el autobús, las carreteras de al lado del colegio...).

Por aquí se empieza a pensar ¿para qué hace falta el Ayuntamiento si no hay soluciones?●

Festa Major que ja arriba l'estiu !

A l'estiu tota cuca viu i comencen les Festes i les gresques populars i democràtiques (fins quan?). El cicle s'inicia amb els records pagans de la nit de sant Joan, i sant Pere li va al darrera ben aviat, quan encara tenim el regust de la coca a la gola i els ulls febrils de les fogueres. Per sant Joan i per sant Pere tral.là-tral.lera, tral.là-tral.lera!.

Molts pobles fan la Festa Major aquest dia, i nosaltres en som un d'ells. La Festa no s'organitza però amb un sol dia. Darrera hi ha el treball de la Comissió de Festes, els problemes, les solucions, les eficàcies i les ineficàcies. Hi ha també els esforços, no sempre reeixits, d'aglutinar un poble tan dispers. La voluntat majoritària de renovació, encara que no de ruptura. I la voluntat d'oferir uns bons productes culturals. Tot amb un milió dues-centes mil pessetes i comptant amb

un superàvit de cent seixanta-vuit mil ptes. de l'any anterior. Despeses que es cobreixen amb les aportacions populars, la de la Caixa Laietana, el Banc de Sabadell, la Caixa de Pensions, l'Ajuntament i la venda de localitats.

En certa mida podríem dir que la Festa d'enguany segueix el camí marcat per la de l'any passat, una Festa d'equilibri i d'integració on més o menys tots els gustos s'hi poden trobar representats. Així veiem com al costat de l'humor progrés de la Sardà hi ha l'humor conservador d'en Capri. Al costat de l'estripada de la Mondragon hi ha l'elecció de la pubilla. Orquestres de marxa: la Salseta i l'orquestra Frenesí, i orquestra tradicional: l'Atlàntida. I apart d'això: judo, cercavila, volta ciclista, festa infantil, concert, hi-fi, havaneres,... En fi suficient com per passar-ho bé●

SAMFAINA MUNICIPAL

... per a sucuar-hi pà

FESTA OBERTA A L'INSTITUT DE VILASSAR

El dissabte 20 de juny a l'Institut de Vilassar de Dalt hi haurà festa grossa. Oberta a la participació de tot el poble. Amb parades d'entrepans, coques, begudes, gresca i ballaruca amb els CLENXA. Tot això a partir de quarts de deu del vespre. Al llarg del dia hi haurà, però, altres activitats lúdiques. Es una Festa per començar a fer boca: ja s'apropen les Festes Majors!

EL TORRENTE SANTA ANA: LAS COSAS A MEDIAS.

Y es que siempre pasa igual. Con lo fácil que es hacer las cosas bien, si se quiere, claro. Vamos a ver. No habíamos quedado que una vez realizada la canalización de la Riera había que poner árboles, bancos...? Por qué ahora se cubre otra vez todo con cemento?. Habrá que volver a levantar luego?. Qué manera de perder el tiempo!

ANEM PER OBRES

CiU ha canviat de consigna i veient que amb l'eslogan d'"anar per feina" no se solucionaven els problemes, els consellers han pensat que la culpa potser és de la mala distribució de l'Ajuntament. Per això han decidit invertir uns quants milions en la remodelació de l'edifici. Així, de passada queda justificada l'eliminació de les dues vivendes dels mestres. Quien da más!

UNA RESPOSTA NECESSARIA

Què passa amb la Benèfica?. Encara que sigui un tema polèmic creiem que des d'un angle de seriositat i de responsabilitat hem de preguntar a l'Ajuntament quines accions es pensen portar a terme per tal que el local tingui una utilitat i no acabi podrint-se.

ESMENES

Sempre hem lloat la normalització del català. Per això presentem una esmena al rètol de les vivendes de Ca la Teta. El Diccionari General de la llengua catalana, conegut popularment pel Fabra diu que cal escriure "vivendes", "dissabtes", "tarda" i "informació", no pas "viviendes", "dissaptes", "tarde" i "informació".

LA TISORA CAVALCA DE NOU

Diuen que els pins de la Cadira del Bisbe es van posar a tremolar quan van veure arribar sèrres i tisores. Que van demanar llibertat, amnistia i estatut d'autonomia però que no els van fer cas i els van aplicar la mateixa llei antiterrorista que als plàtans de la carretera. El fantasma de l'esporgadora recorre Premià!

COMO EN LA VIEJA GRECIA

Ejemplos como el de Maraton pocos quedan. Sin embargo en nuestro pueblo se ha dado uno. No se trata, como en el caso griego, de un soldado que corrió kilómetros y kilómetros para anunciar la victoria de su ejército y luego derrumbarse. Se trata de algo más simple, de un joven deportista de nuestra Escuela, José Luis Garrido de 10 años, que por habérsele escapado el autobús y no queriendo perderse el partido que debía jugar fue corriendo desde Premià hasta Montgat. Nada aparatoso pero moralmente estimulante.

PER SANT JOAN

L'Associació de Veïns Onze Barris celebrarà la Nit de Sant Joan a la Plaça i amb la música de l'Orquestra Galana. Alerta amb l'home llop. El dia s'escau en 23.

CUATRO PREGUNTAS PARA EL PROXIMO CURSO

- ¿Estarán hechas las aulas de los Remedios?.
- ¿Habrá Centro en el Barrio Cotet?.
- ¿Seguirá el transporte escolar?.
- ¿Habrá parvulario?.

A LES BARRICADES

Diuen que quan l'Ajuntament va veure que el Casc Antic estava ple de trinxeres i forats va conminar les Companyies implicades a tancar-los en l'espai de temps més curt possible, no fos que a les esquerres els vingués la temptació de les barricades. I és que de vegades n'hi ha per això i per més!

FIESTA MAYOR EN EL BARRIO COTET

Los días 14, 15 y 16 de Agosto tendrá lugar la Fiesta Mayor del Barrio Cotet. Entre las actividades a destacar cabe citar la actuación de La Voss del Trópico y la Orquesta Amoga. La Fiesta Mayor pone de manifiesto la voluntad de unidad e integración del Barrio. Ahora hace falta que correspondan los Ayuntamientos.

DEMOCRÀCIA MUNICIPAL: PARTICIPAR O MORIR

Reflexions sobre l'experiència del Consell d'Ensenyament i la Comissió de Festes.

La participació, el diàleg obert, la informació als veïns, el seguiment per part de la població de la gestió dels seus problemes, semblaven tasques fonamentals que els nous Ajuntaments havien d'abordar. La democràcia en general, i per tant la dels Ajuntaments no significa tan sols que els regidors puguin ésser elegits per la població en un sistema de llibertats formals, sinó també, i molt especialment, que la gestió general de les qüestions municipals pugui ser seguida, debatuda i fins i tot decidida amb la participació constant dels veïns en els assumptes que els afecten. Retornar al poble la possibilitat de decidir significa, en primer lloc, fer un important esforç per retornar-li la capacitat de fer-ho. I això implica, necessàriament, promoure des de l'ajuntament una nova dinàmica social que possibiliti la informació de tots, el debat obert entre tots, i la consciència plena dels problemes i de les dificultats de solucionar-los, si s'escau.

Apropar l'Ajuntament a la població: aquest era el repte fonamental. No afrontar-lo ens ha abocat a la situació present en la que els ciutadans no noten cap diferència respecte d'anteriors consistoris, a no ser la d'haver anat a votar aquell llunyà 3 d'abril de fa dos anys, després una polèmica campanya electoral. I, ben mirat, aquesta diferència és ben pobra des del punt de vista del ciutadà normal que esperava quelcom més d'innovador de la democràcia municipal. I no esperava pas que es solucionessin immediatament tots els problemes que les anteriors administracions s'havien encarregat de provocar o consentir. El que esperava era un trencament d'aquell antic i ranci hermetisme, d'aquella eterna sensació de que les decisions es prenen al marge de les opinions i les voluntats dels ciutadans, i sovint en contra d'elles.

Avui veiem que a Premià de Dalt no tan sols no hi ha el nivell d'informació i participació que fóra desitjable, sinó que fins i tot algunes tímides realitzacions que s'havien aconseguit amb no pocs esforços, com ara són el Consell Municipal d'Ensenyament i la Comissió de Festes del poble, es troben ara en una situació extremadament delicada i fins i tot agònica.

da i fins i tot agònica.

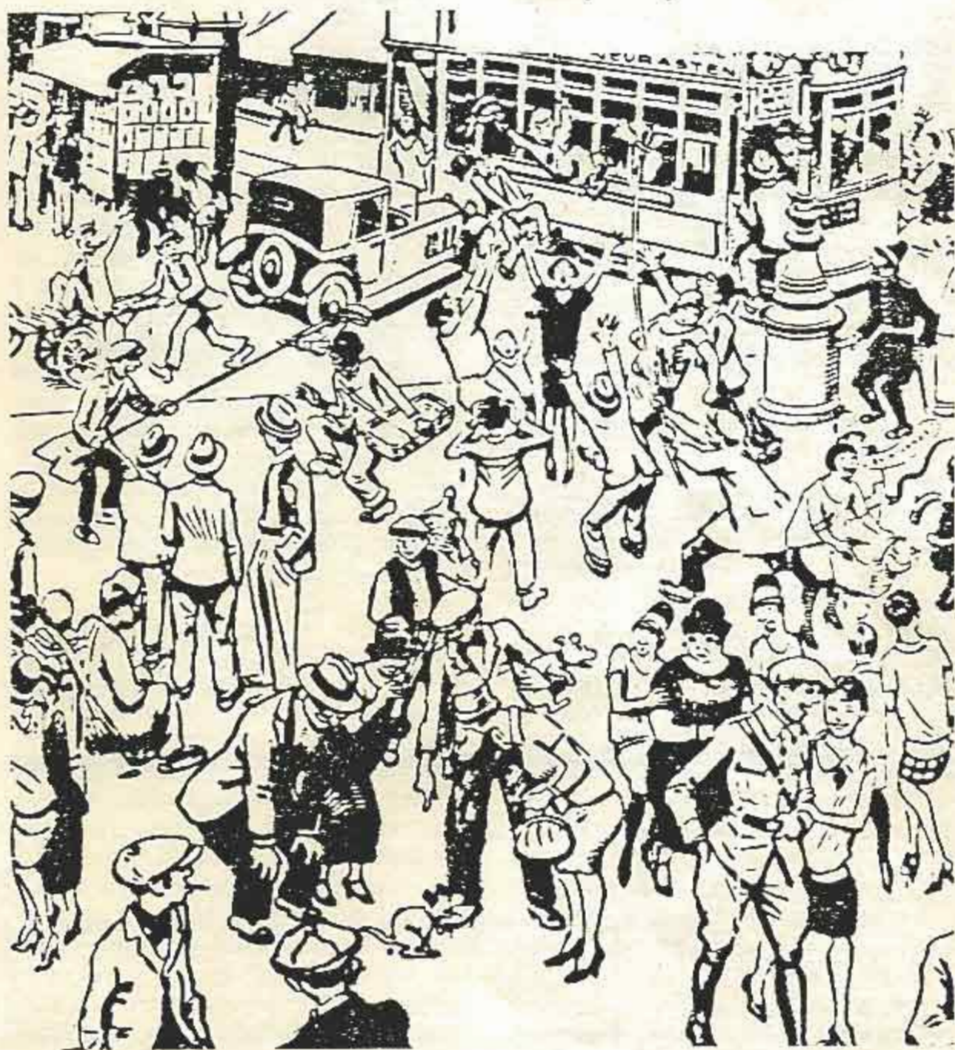
El Consell Municipal d'Ensenyament es va crear per la pròpia il·lusió dels seus membres, pares d'alumnes, professors i veïns a títol individual. Però, tot cal dir-ho, va néixer ferit de mort a causa de la pròpia paràlització de l'Ajuntament, que prenia una actitud absolutament passiva i defensiva —que no receptiva— davant d'aquest intent d'aglutinar persones de procedència diversa disposades a fer feina en el terreny de l'ensenyament i la cultura. Ara ja fa molts mesos que no s'ha reunit: No servia de res reunir-se si la representació de l'Ajuntament no es feia ressò del que es parlava i el que es decidia!!.

La Comissió de Festes, que —al contrari del Consell d'Ensenya-

Sr. Bistuer i pel mateix Alcalde. Cal que l'Ajuntament canviï d'actitud si no vol que la Comissió de Festes acabi, com el Consell d'Ensenyament, paràlitzada per la manca de suport real i efectiu de l'Ajuntament. De no ser així, tindrem una altra raó per seguir sospitant que a l'equip de govern no l'interessa la participació de la població.

De totes maneres, fixem-nos que en els dos exemples citats es tracta d'un tipus de participació sorgida de la pròpia voluntat espontània dels veïns més que de la voluntat de l'Ajuntament d'obrir-se a la participació. Si aquesta col·laboració i participació espontànies que s'ofereixen són rebutjades, ¿què direm de la necessitat de potenciar l'esperit de participació cap a altres sectors de ciutadans no tan sensibilitzats?.

Consolidar la democràcia municipal és, avui, restar obert a la participació espontània de la població (Associacions de veïns i de pares, entitats culturals i esportives, etc), però també, especialment, fer un important esforç per que els veïns menys conscients sentin la necessitat de participar d'una o altra forma

ment— ha funcionat força bé fins al moment, amb una important capacitat de convocatòria i amb brillants resultats en totes les seves activitats, comença també a ressentir-se de la passivitat de l'Ajuntament, representat en la Comissió pel regidor

o —com a mínim— la d'estar informats. A Premià de Dalt, la postura defensiva de l'equip de govern, la seva paràlització i el seu hermetisme fan impossible qualsevol avenç en la democratització del govern municipal.

NOTA DEPORTIVA

Club de futbol Premià de Dalt

Hablarem de fútbol, ja que Premià de Dalt poseu un club que lleva el nom del poble i lo presenta.

Empezando por la cara positiva de la moneda, diremos que entre todos los equipos, amateur, juvenil, infantil y alevín, la mayor alegría la ha proporcionado el equipo juvenil con un merecido ascenso a Primera División Juvenil, después de un tremendo toma y daca con la Salle Premià y con el Arenys de Mar.

Tampoco es desmerecida la actuación en esta temporada del equipo amateur, que aunque podía ha-

ber hecho más, ha realizado una buena temporada, quedando entre los primeros, pero sin conseguir ese deseado ascenso.

Pero también está la otra cara de la moneda: los infantiles y alevines no han podido evitar el descenso a Segunda División, aunque han peleado por evitarlo.

Esperamos que se siga luchando y que para la próxima temporada todos los equipos consigan éxitos como el logrado por los juveniles. Con la ayuda de todos esto sería más realizable todavía●

Salvador García

LES OPINIONS

Oferim, sota aquest títol, un petit espai (procurarem engrandir-lo) obert a les aportacions que, sobre temes municipals, ens volgueu fer arribar. Us preguem, però, que tingueu compte amb l'extensió, ja que no podem publicar els escrits de més d'un foli a doble espai.

(L'Opinió,
Avgda. Girona, 2-4, Premià Dalt)

Transporte escolar

En este texto, tratamos sobre la discriminación y el favoritismo que hacen algunos conductores del transporte escolar sobre determinadas alumnas del colegio.

Un grupo de chicos y chicas criticamos respetuosamente a esos conductores, con el fin de intentar resolver este problema, porque incumbe a todos los que no están a favor de este favoritismo, tanto de primera Etapa como de segunda.

Nosotros, solamente intentamos solucionarlo de alguna manera, aunque no vemos la posibilidad, por eso pedimos a estos conductores y estas alumnas que todos seamos iguales. No pedimos nada más, vamos a intentarlo todos juntos, puede que así se resuelva●

I. Sola, A. González,
M.C. Canturiense, J.L. Ruiz
y M. Gómez

EQUIP DE REDACCIÓ

Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Enrique de León, Esperança Larruy, Valerià Pujol.

COLLABORADORS:

Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Miguel Cardil, Salvador García, Sofí Sibis, Josep M. Aroca.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981.

Imprimeix: Copisteria La Juliana. passatge de les escoles. 4. Argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

Pastes de te

Ingredients:

200 grs. de farina
80 grs. de sucre llustre
240 grs. de margarina
1 rovell d'ou

Per començar feu un cercle amb la farina, al mig hi poseu el rovell, la margarina i el sucre. Treballeu amb les mans els ingredients fins que estiguin ben barrejats i la pasta no s'enganxi als dits.

Després amb molt de "garbu" espoleu la taula amb farina i estireu la pasta amb un rodet de fusta que també haureu enfarinat. Talleu la pasta amb un tallapastes o una copa de l'inrevés i l'aneu col·locant sobre una llauna greixada amb margarina. Poseu les pastes al forn a temperatura regular 7 o 8 minuts i penseu que no s'han de daurar. Ah, una cosa: el forn ha d'estar encès 10 minuts abans.

No cal dir que són unes postres exquisides i que si sou suficientment anglesos us les podeu menjar en fer el te de les 5●

Revetlla de Sant Joan

Sopar, coques, foc i ball amb
L'ORQUESTRINA
GALANA
a partir de les 10

EL PLE DE L'AJUNTAMENT ES
EL TERCER DIVENDRES DE
CADA MES, a partir de les vuit del
vespre.
INFORMEM-NOS I PARTICIPEM !

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament, identificats amb la línia editorial de l'OPINIO, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

editorial

Ha passat l'estiu i —com heu pogut comprovar— a l'Opinió també hem fet vacances. Unes vacances força desitjades que ens han servit per recuperar força, optimisme, esperança, i aquella dosi de bon humor que ens cal a tots per tal de no acabar desesperats per la misèria municipal que no s'acaba.

La vida política, i la municipal per extensió, com l'escola i el futbol, comença pel setembre. Així doncs ens trobem just a l'inici d'una nova etapa en la gestió municipal: el curs 1981-1982. Una nova etapa que a jutjar pel què ha passat a l'estiu i al setembre, es caracteritza novament pel mateix immobilisme, la mateixa improvisació, la mateixa mesquinesa que havia marcat la pauta al llarg del període anterior. Veiem-ne alguns exemples:

— S'aproven els pressupostos ordinari i d'inversions de l'any 81 en plè mes de Juliol. En ells no es reflecta res més que el conservadurisme de l'actual equip de govern.

— S'ha aguditzat molt considerablement la crisi interna dels socialistes (a la dimissió del Sr. Cerro han seguit ara les dels Srs. Chavarría i Bistuer). L'home fort dels socialistes premianencs segueix essent l'inefable tinent d'alcalde Sr. Muñoz, que no és ni massa ni gens progressista, al contrari. És un drama per a Premià de Dalt que els representants socialistes només sàpiguen fer d'il·lustre fregona dels convergents. I és un drama perquè el vot socialista significà una clara voluntat de canvi que els regidors no han posat de manifest a l'Ajuntament. Pel bé del poble, voldríem que algun dia hi hagués a l'Ajuntament de Premià socialistes de veritat, capaços de canviar les coses.

— Més exemples del mal començament de la temporada: de resultes d'un fort aiguat es produïren pèrdues i danys importants al barri Cotet. Mentrestant, els tubs que havien d'haver canalitzat les aigües esperaven que les autoritats es decidissin a inaugurar les obres. Encara

ho esperen. I de mesures efectives i ràpides per ajudar els damnificats, ni parlar-ne.

— Més coses: Ha començat el curs escolar i ningú no s'ha preocupat de posar a punt les instal·lacions al llarg de l'estiu. Barris trencats, patis desarragats, laboratoris que dormen el somni dels justos, edificis i aules bruts i sense pintar, etc. Ningú no s'ha cuidat del manteniment.

— Per aprovar les obres que s'havien de sol·licitar al Pla d'obres i construccions de la Generalitat, es convocà a corre-cuita un plè extraordinari el dia abans que s'acabés el termini legal per enviar les sol·licituds.

— I encara un altre detall: un "Informatiu Municipal" que no informa, publicat de qualsevol manera i sense cap criteri. Tot ell fa pena, però cal atribuir-li un mèrit: reflecteix perfectament la trista situació

de l'equip de govern.

Són petites o grans coses que, encara que només a tall d'exemple, fan meditar. Fan pensar que el govern municipal comença la temporada novament a la defensiva i mancat d'iniciativa, seguint, potser, aquella dita de que qui dia passa, any empeny... trista manera d'anar morint.

Possiblement és aquesta una de les diferències més notables entre un partit de futbol i la política municipal a Premià de Dalt: no toquen bola, estan constantment fora de joc, i encara tenen moral d'anar perdent temps... tan sols resta esperar que no se'ls acudeixi demanar pròrroga. Ja veieu que no perdem el bon humor. La llàstima és que el partit no el perdran ells sinó tot el poble per culpa seva.

editorial

Ha pasado el verano y —como habréis podido comprobar— en l'Opinió también hemos hecho vacaciones. Unas vacaciones muy deseadas que nos han servido para recuperar fuerza, optimismo, esperanza y aquella dosis de buen humor que nos hace falta a todos para no acabar desesperados ante la miseria municipal que no se acaba.

La vida política, y la municipal por extensión, como la escuela y el fútbol, empieza en septiembre. Así pues, nos hallamos en el inicio de una nueva etapa en la gestión municipal: el curso 1981-1982. Una nueva etapa que a juzgar por lo que ha ocurrido durante el verano y en septiembre, se caracterizaba de nuevo por el mismo inmovilismo, la misma improvisación, la misma mezquindad que había marcado la pauta durante el período anterior. Consideremos algunos ejemplos:

— Se aprobaron los presupuestos ordinario y de inversiones del año 81 en pleno mes de Julio. En ellos no se refleja más que el conservadurismo del actual equipo de gobierno.

— Se ha agudizado muy considerablemente la crisis interna de los socialistas (a la dimisión del Sr. Cerro

han seguido ahora las de los Sres. Chavarría y Bistuer). El hombre fuerte de los socialistas de Premià sigue siendo el inefable teniente de alcalde Sr. Muñoz, que no tiene nada de progresista, sinó al contrario. Es un drama para Premià de Dalt que los representantes socialistas sólo sepan hacer de "ilustre fregona" de los convergentes. Y es un drama porque el voto socialista significó una clara voluntad de cambio que los concejales no han puesto de manifiesto en el Ayuntamiento. Por el bien del pueblo, quisiéramos que algún día hubiese en el Ayuntamiento de Premià de Dalt verdaderos socialistas capaces de cambiar las cosas.

— Más ejemplos del mal comienzo de temporada: Como consecuencia de una fuerte tromba de agua se produjeron pérdidas y daños importantes en el Barrio Cotet. Mientras tanto, los tubos que debían haber canalizado las aguas, esperaban que las autoridades se decidiesen a inaugurar las obras. Aún lo están esperando. Y de medidas efectivas y rápidas para ayudar a los damnificados, ni hablar.

— Más cosas: Ha comenzado el curso escolar y nadie se ha preocupado de poner a punto las instalaciones a lo largo del verano. Verjas rotas, patios desarreglados, laboratorios que duermen el sueño de los justos, edificios y aulas sucias y sin pintar, etc. Nadie se ha cuidado del mante-

nimiento.

— Para aprobar las obras que debían solicitarse con cargo al Plan de obras y construcciones de la Generalitat, se convocó de prisa y corriendo un pleno extraordinario el día antes que expirara el plazo legal para enviar las solicitudes.

— Y todavía otro detalle: Un "Informatiu Municipal" que no informa, publicado de cualquier manera y sin ningún criterio. La publicación da pena, pero hay que reconocerle un mérito: refleja perfectamente la triste situación del equipo de gobierno.

Son pequeñas o grandes cosas que, aunque sólo sea a título de ejemplo, hacen pensar. Hacen pensar que el gobierno municipal empieza la temporada nuevamente a la defensiva y falto de iniciativa, siguiendo quizá la vieja táctica futbolística de perder tiempo. Y ésa es seguramente una de las diferencias más notables entre un partido de fútbol y la política municipal de Premià de Dalt: No rascan bola, están constantemente fuera de juego y aún tienen moral para ir perdiendo tiempo... sólo nos queda esperar que no se les ocurra pedir prórroga. En fin, ya véis que no perdemos el humor. La lástima es que el partido no lo van a perder ellos sino todo el pueblo por su culpa.

UNA FESTA DELS AVIS A LA MODA RETRO

Sempre és convenient donar mostres d'una certa sensibilitat i d'un saber entendre les coses a l'hora d'enfocar una determinada problemàtica. I més si ja s'havia iniciat un camí que prometia portar a noves fites més engrescadores. No estem parlant en aquest cas concret d'altra cosa que la FESTA DELS AVIS. En prendre posició el nou Consistori es va obrir la possibilitat de reorientar una Festa que any darrera any s'anava enfonsant més en les aigües d'un paternalisme mal entès, i en conseqüència els esforços s'encaminaren en el sentit d'enfrontar-se i resoldre els problemes humans, materials i quotidians a què es veuen abocats els avis. Dins d'aquest plantejament global la típica Festa prenia un paper específic i passava de ser una cosa de caire quasi "benèfic" a ser un marc de comunicació on els avis no sols rebien un producte sinó que participaven en l'elabo-

ració d'aquest producte. Així es plantejà la Festa de fa dos anys. Però després les coses han anat de mal borràs. El deteriorament del Consistori i els reajustaments de carteres han significat una frenada i una marxa enrera dels antics plantejaments. No s'ha fet cap pas concret ni s'ha acomplert cap de les promeses fetes. Pensem concretament en unes millors condicions en transports, sanitat,... Al contrari, ja que fins i tot ha reascut de les propies cendres la Festa "tradicional" amb tot el sentit paternalista i manipulador que significa lligar de manera indestriable els actes religiosos i els actes socials, cosa que dissortadament no és la primera vegada que es produeix en els darrers temps. Ens sap molt greu que hi hagi qui confongui els avis amb les criatures i que es pensi que fent o ajudant a fer de Fofito i Miliquito soluciona els problemes. Molt possiblement hauria quedar més rodó i més coherent l'acte si en lloc de preguntar des de l'escenari: "Us ha agradat?", s'hagués preguntat: "Cómo están Vds.?" I ara què, fins l'any que ve?

Historia de la canalización

Intentaré, de una manera breve y concisa, explicar la historia presente y los pasos más importantes que se han realizado con respecto a la canalización de las aguas del Barrio Santa Anna:

— En el primer Pleno de este Ayuntamiento se aprueba, por unanimidad, la propuesta de la Comisión de Urbanismo de canalizar las tres rieras del Barrio y convertir la calle Torrente Santa Anna en rambla peatonal. Como consecuencia de este acuerdo, se encarga a los Servicios Técnicos municipales la redacción de la memoria valorada y el posterior proyecto.

— Una vez aprobada la moción me traslado al Ayuntamiento de Premià de Mar para proponerles la moción presentada y aprobada. La Comisión Permanente de Premià de Mar, que se estaba celebrando en aquellos instantes, aprueba por unanimidad la propuesta de Premià de Dalt. — Dos días después mantengo una reunión con los ingenieros de Premià de Mar y de Dalt, explicando el alcance del proyecto:

- Canalización del Torrente Santa Anna desde la petanca (donde se ubicará el rápido de recogida de basuras), hasta los bloques de Vallpremià.
- Canalización del Torrente Ramon y Cajal, desde el Camino del Medio hasta el final del Torrente Canari y empalmar con el Torrente Santa Anna.
- Canalización del Torrente Fontana, desde la carretera de Vilasar de Dalt hasta empalmar con el Torrente Santa Anna.

¿Qué pasa con la Riera?

Bien, la lectura de este informe da la impresión de ser la historia de un proyecto que se inicia con gran ilusión, en circunstancias muy especiales y que posteriormente se va diluyendo en un mar de caminos burocráticos, de intenciones frustradas y de voluntades casi imposibles de conseguir. Y en buena parte es así:

El grupo municipal del PSUC presentó la propuesta de canalización por una razón elemental, simple y clara: Este es, junto con la escuela en el Barrio, el tema de infraestructura social más importante de Premià de Dalt.

El inicio de la singladura democrática, junto a la evidencia del pro-

d) Transformación del Torrente Santa Anna en rambla peatonal, con árboles, bancos, etc.,...

— A los pocos días se produce la entrega, por parte de los Servicios Técnicos de ambos Ayuntamientos, de la memoria valorada de las obras que ascendía a 18 millones de ptas.

— Se envían los documentos a la Diputación Provincial para que ayude con una subvención del 50 por ciento de dicho importe.

— En el verano de 1979 se tienen varias reuniones con el Sr. Amat, Jefe del Departamento que otorgará la subvención. En la última reunión se nos comunica que aprueban subvencionar las obras siempre que estén de acuerdo con el proyecto y, al mismo tiempo, que el proyecto debía ser aprobado por Urbanismo.

— Se redacta el proyecto por los ingenieros de ambos Ayuntamientos y aparece un gran problema: En la memoria se habían olvidado algunas partidas y la obra prevista subía más dinero del considerado en la subvención, lo que obligó a recortar las obras, pues la ayuda era del 50 por ciento de los 18 millones presupuestados. Además, la Comisaría de Aguas se oponía a la canalización de tantos torrentes. Por todo ello la obra se redujo a canalizar en una primera fase el Torrente Santa Anna.

— Antes de comenzar las obras descubrí que el problema real era que dicho proyecto lo debía redactar un Ingeniero de Caminos y no un Ingeniero Industrial, y los otros "problemas" eran debidos a que los ingenieros del Ayuntamiento querían redactar el proyecto.

— Aprobado el proyecto por el Pleno de cada ayuntamiento se envió a la Comisión de Urbanismo para su aprobación.

blema y la reclamación de los vecinos afectados, facilitó que la propuesta se aprobase por unanimidad. Pero, sucedía, aunque muchos no se diesen cuenta en aquel momento, que era a partir de ahí que empezaban los problemas de verdad. Porque es cuando se hace frente a una situación cuando surgen los inconvenientes. Una cosa es votar en un Pleno y otra muy distinta trabajar y defender el tema día a día.

La posición del grupo que presentó la propuesta, dentro del Ayuntamiento, era de minoría y por lo tanto supeditada en gran manera a la actitud que la mayoría ejerciese administrativa y políticamente.

Pasan los meses y los trámites se alargan. Se duda ya, incluso, del buen fin del proyecto. Se aprovecha la estancia del President de la Generalitat en la Fiesta del Barrio 1980

— Se mantuvieron varias reuniones con los Ingenieros de Caminos de la Comisión de Urbanismo hasta su total aprobación.

— Una vez aprobado el proyecto por Comisión de Urbanismo, la Generalitat, a través del "Pla d'Obres i Serveis", aprobó totalmente la subvención del 50 por ciento de los 18 millones de ptas. que costaba la obra, es decir, aportaba NUEVE MILLONES de ptas.

— A partir de este momento se tuvieron que buscar los 4.500.000 pts. que debía aportar el Ayuntamiento de Premià de Dalt. Después de varias gestiones de la Alcaldía se obtuvo la citada cantidad y pudo ser subastada y contratada la obra. Se contrató por TRECE MILLONES de ptas, a la baja. Una vez adjudicada, se celebró una reunión de los dos Ayuntamientos, a la que asistieron los ingenieros redactores del proyecto y se comentaron los problemas que se observaban en el mismo. Entre los acuerdos que se tomaron en esa reunión fue que con los CINCO MILLONES de ptas, que sobran se realizase una correcta entrada de aguas, la transformación del Torrente en Rambla y que Premià de Dalt solicitara una subvención adicional del 20 por ciento del valor de la obra correspondiente a Premià de Dalt, es decir, solicitaría 1.800.000 ptas. para canalizar el Torrente Canari.

— A primeros de enero comenzaron las obras y se me apartó de cualquier gestión o control de dichas obras.

En mayo dimitía. Pero me ponía a disposición del Consistorio para ayudarles, especialmente, en este tema. Aún no he sido llamado.

Josep M. Gutiérrez i Noguera

para plantear una reclamación pública a la máxima representación política de Catalunya, además de hacerse en su propio pueblo.

Finalmente, cuando se plantea el inicio de las obras se piensa que para la Fiesta 1981 ya será una realidad. Al mismo tiempo, aunque la obra esté recortada, se confía en los suplementos legales para que su finalización, aunque no completa, tenga un acabado acorde con una primera fase, es decir, que se ajardine y la entrada de las aguas tenga un mínimo de garantía.

Sin embargo, pasa la Fiesta sin que la obra esté terminada. Los tubos quedan bajo la calle, los suplementos no llegan (suponiendo que se hayan tramitado) y mientras tanto se acerca el temido final del verano y las lluvias...

El 21-8-81 una tromba de agua

inundó la zona y para muchos vecinos de Premià de Dalt el agua significó una tragedia económica. Es cierto que los efectos de la naturaleza, en ocasiones, no los contiene la voluntad o la fuerza del hombre, pero no es menos cierto que para aquel entonces había unos tubos enterrados bajo el cemento y que tal vez hubiesen evitado los daños irreparables.

Como conclusión, diríamos que la gestión administrativa y política de este proyecto ha dejado mucho que desear. Tal vez, incluso el hecho de que una minoría política plantee una idea de esta envergadura conlleve problemas no lógicos cuando la misma idea no esté, por

las razones que sean, (de capacidad o de voluntad, de celos electoralistas) asumida por la mayoría, es decir, el poder público.

El hecho es que la canalización de los torrentes en un núcleo habitado por más de cinco mil habitantes es un problema grave y que además de ser grave quien más lo siente es quien más lo padece.

El problema se ha abordado, que era lo más difícil. Y en este aspecto nos damos por muy satisfechos. Somos conscientes y lo hemos hecho público en mil y una ocasiones de que el hecho de canalizar estos torrentes no será un camino fácil y, todavía menos, barato. Habrá de consumir tiempo y bastante más di-

nero del que se ha barajado hasta ahora para que las aguas no sean un peligro y un condicionante social para cinco mil personas.

Y por todas estas razones los representantes públicos, los que el pueblo ha elegido democráticamente, han de poner todo su ardor y voluntad en que ese tiempo y ese peligro sean lo más breve posible.

Es fundamental que se disponga del deseo y la valentía para afrontar los problemas y que se haga con la mejor programación y sinceridad.

De todos modos, el primer paso ya está dado. Los tubos están ahí, esperando las otras fases que los han de complementar.

Animo, señores!

Ensenyament i cultura

Un curso más sin escuela

Ha empezado ya el curso 1981-82 y no quisiéramos dejar pasar el momento sin hacer referencia a la situación —cada vez más grave— de los equipamientos escolares del barrio Sta. Anna.

Los vecinos, y los padres de alumnos en especial, se preguntan un día sí y otro también, cuántos cursos habrá que esperar para que se pongan manos a la obra y haya un verdadero centro escolar con todas las condiciones y equipamientos y que cubra las necesidades escolares, que aumentan año tras año.

Los padres no piden ningún milagro, no suplican ningún lujo. Simplemente quieren una escuela, así de sencillo. Ni sótanos, ni patios pequeños, ni aulas sin luz suficiente. Una escuela como debe ser. Nada más, pero tampoco nada menos.

¿Qué pasa con el terreno que el Ayuntamiento debía comprar para hacer la escuela?. ¿Por qué razones ocultas esté problema —que no es de hoy ni de ayer— tiene que quedar eternamente olvidado?. El futuro del pueblo depende en buena parte de su escuela, esa escuela depende del terreno, y la realidad de ese terreno depende de Convergentes y Socialistas. Y si seguimos así, dentro de cien años, todos calvos. Claro.

Preguntas sin respuesta

- Cuánto tiempo se necesitará, y que cantidad de paciencia tendremos que consumir hasta que se acondicionen los bajos del Colegio Marià Manent.
  - Si el Consejo Municipal de Enseñanza no se pone en marcha es por falta de tiempo, como ha declarado el Concejal de Enseñanza, o porque no interesa que funcione a alguien.
  - Si los teléfonos de los Colegios Nacionales son o no son de interés público para el Ayuntamiento, ya que en el plano informativo de Premià de Dalt no aparecen.
  - Dónde estarán las 75.000 ptas. destinadas a la compra de libros para la Biblioteca Escolar y que fué aprobado en el Pleno del Ayuntamiento del 14-4-81. El Colegio no las ha visto ni en moneda, ni en libros.
- LAS RESPUESTAS NO SE DAN O SI SE DAN SON DEMASIADO TARDE.

Familia y Educación

No hace falta hacer ninguna encuesta, basta con preguntar a cualquier chica o chico sobre cómo comparte en su familia el aspecto educativo y cultural. Recibimos normalmente la misma respuesta: "En casa estoy poco. Cuando estoy veo la tele. Con mis familiares y amigos hablamos poco de estos temas. No tenemos tiempo."

Es cierto que en Premià de Dalt apenas hay locales de ocio, o culturales, ni tampoco instituciones al respecto. No obstante a menudo el problema radica en que los padres, la familia en sí, no se hace responsable de su espacio educativo primordial. Para entendernos: Solemos creer que nuestra educación y la de nuestros hijos es algo que corresponde a la escuela, al Ayuntamiento, a la Iglesia, etc.

LA ESCUELA influye relativamente poco al alumno. Las cinco horas lectivas están programadas para dar unos conocimientos técnicos y filosóficos en materia de enseñanza general. Y aunque algún profesor señale unas normas, una forma de actuar, eso no deja de ser pura teoría si no va de acuerdo con lo que se vive en la familia y en la calle.

EL AYUNTAMIENTO, de momento no se siente motivado a promover la educación y la cultura en todos los niveles, aunque es misión suya nutrir la localidad de equipamientos al respecto. Pero aunque así lo hiciese —que no lo hace— poco solucionaríamos si

no hay por parte de la familia, de los mayores, una verdadera conciencia del tema.

LA IGLESIA como institución tiene unas finalidades concretas, catequizar e influenciar unas determinadas normas y preceptos. Formar una comunidad de creyentes.

Muchos padres decimos que no estamos preparados para la educación de nuestros hijos o bien que no tenemos tiempo. Evidentemente, esta respuesta es muy relativa, ya que la educación no es patrimonio de nadie. Es una forma de ser, de vivir, de actuar por más elemental que sea—, de dialogar, de definirse conjunta-

mente la familia, el entorno, los amigos, de aprender y enseñar... Todos podemos enseñar algo, todos tenemos que aprender mucho.

Si no asumimos el hecho educacional y "pasamos de esto", quedamos sometidos a la influencia "cultural" que nos dirigen desde arriba, con su cultura de evasión, consumista, de insolidaridad, de "mientras usted vaya bien...". Es así como se intenta crear individuos en serie, sin iniciativa.

Cuando nos mentalicemos que la educación depende primordialmente de nosotros mismos, de

los vecinos, los abuelos, los hijos, etc., asumiremos realmente nuestro papel.

INSTITUT DE VILASSAR DE DALT

Notícies importants ens arriben del Col·legi Municipal de Batxillerat de Vilassar de Dalt, en el qual col·laboren econòmicament els Ajuntaments de Vilassar, Premià de Dalt i Cabrils. Resulta que després d'una llarga etapa de negociacions la Generalitat ha decidit augmentar molt considerablement l'ajut econòmic que fins ara atorgava a aquest tipus de centres municipals.

A l'espera de tenir notícies més concretes sobre el descens dels costos que es produirà quan es faci efectiva l'ajuda econòmica, felicitem el claustre, pares i Ajuntaments per l'èxit de les seves gestions. Tanmateix, suposem que la participació econòmica, el suport moral i la presència en la gestió del Centre per part del nostre Ajuntament es farà notar més que fins ara.

EDUCACIÓ AMBIENTAL

No és pas aquest l'espai més adient per a glossar una anàlisi crítica de la societat. Tinc tan sols el propòsit d'esmentar algunes singularitats d'aquesta societat, que la degraden i destrueixen.

Citem, en primer lloc el desconeixement que la 'societat urbana té del medi que l'envolta i sustenta; i, en conseqüència, la contaminació, l'esgotament i el mal ús dels recursos naturals, i la progressiva regressió i empobriment dels ecosistemes.

Acabar amb la pol·lució i l'exhauriment dels recursos fòssils, seguint amb el ritme actual de creixement que vé determinat per una forma concreta d'entendre el progrés, ara per ara, és absolutament utòpic. I això perquè hom difícilment se n'adona de la contaminació si no sap els efectes que se'n deriven en els ecosistemes urbans i naturals, així com del destí que ens espera si continuem amb el ritme emprès, sobretot des de l'ús de l'energia nuclear.

Ara bé, assumir la realitat del desconeixement de la gran majoria de la població, empeny a escometre una educació ambiental a tots

els nivells, on convergeixin les iniciatives de les institucions locals i nacionals i el treball del docents.

Una component positiva d'aquesta tasca l'aporta l'àmplia conscienciació del poble, que dia a dia va assolint més magnitud, a fi d'evitar la destrucció del medi ambient i promoure la seva conservació o mesurada explotació; si bé sovint els criteris que han motivat aquesta conscienciació han estat fruit d'uns conceptes poc científics i profundament sensacionalistes. Davant la necessitat de conservar s'hi imposa la d'entendre perquè cal fer-ho.

Cal treballar per que el contacte dels ciutadans amb la natura no es ceneixi a fruit d'uns determinats llocs habilitats per a un esbarjo inconscient, sinó que acompleixi la necessitat d'acréixer la formació ecocultural de les noves generacions.

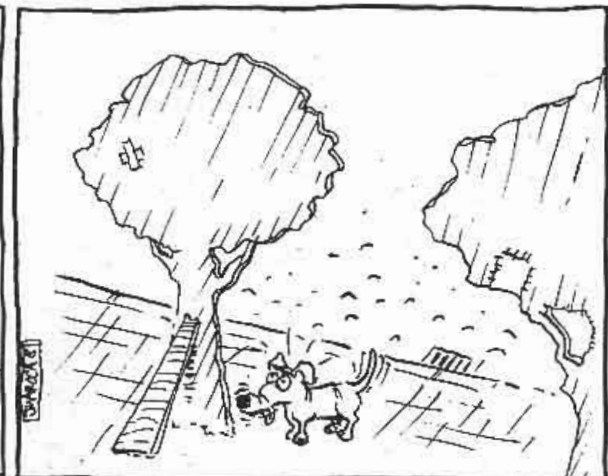
Es amb aquest objectiu que, una vegada creats parcs i espais protegits concebuts per al seu ús social, cal instituir equipaments educatius com són itineraris de natura, eco-museus, tallers de natura, etc. per

part dels organismes oficials; cal que els educadors vagin introduint als seus alumnes en la natura, que els ensenyin a gaudir-la, observar-la i investigar-la, a conèixer-la cada dia millor. L'escolar, d'aquesta manera, s'identificarà a sí mateix i descobrirà les seves arrels lluny del sistema urbà creat per l'home, i prop del natural que el va crear a ell.

El resultat que se'n derivaria d'aquesta formació seria un augment de la pressió social per a exigir, entre d'altres, la depuració i tractament de residus, la utilització d'energies dolces i, en general, el respecte al medi ambient.

Als pobles i els seus centres docents situats a la vora d'indrets naturals haurien d'aprofitar aquest privilegi per a endagar seriosos programes d'educació ambiental, ja que si aquesta, avui, costa d'emprendre, és perquè ni els mestres hem estat preparats per a escometre-la ni els centres de docència amb els seus programes arcaics tendeixen a afavorir-la.

Enric Torres i Mas ●

UNIDOS POR UNA CATALUNYA MEJOR

La "Diada Nacional" que recientemente hemos celebrado, me ha llevado por el camino de la reflexión y los razonamientos lógicos, exentos por tanto de sectarismo y de pasión.

La coyuntura actual plantea problemas muy difíciles de orden económico, político y social. Catalunya tiene, además, otro problema específico debido a las dos comunidades que en ella conviven: La catalana propiamente dicha y la de habla castellana. Este hecho ha creado, hasta ahora, incomprensiones, intolerancias y tensiones que tienen que desaparecer si realmente queremos la reconstrucción progresiva de nuestro país.

Quisiera analizar serenamente esta situación para extraer unas conclusiones válidas.

Yo soy catalana, amo profundamente a mi tierra y me hubiese gustado poder vivir siempre en ella. Circunstancias adversas me alejaron muchos años de Catalunya. He conocido, pues, la plenitud que da ser útil al pueblo, trabajar por él y contribuir a empujar para que salga adelante, y —más tarde— he conocido la tristeza del abandono forzado y con él los sufrimientos y humillaciones de la emigración. Todo ello me da, quizás, el derecho a tratar este tema con cierta objetividad.

Comprendo, pues, perfectamente que para los miles de compatriotas que han llegado aquí desde las diferentes regiones de España, la llegada a Catalunya significó momentáneamente un trauma que no hay que minimizar. Dejaban la tierra que les había visto nacer, el hogar en que habían vivido, los lazos afectivos que les unían con el pasado, y venían aquí en busca de un trabajo que les permitiese vivir mejor. Es un hecho natural, justo y humano.

Pero el país que les acogió hablaba una lengua diferente, tenía una personalidad específica, una cultura propia y una idiosincracia bien determinada. Y aunque éste fuese también un hecho plenamente natural, justo y humano, originó en principio un cierto distanciamiento.

Ahora bien, desde el momento en que estas dos comunidades tienen intereses comunes y el mismo deseo de superación y mejora, es absolutamente necesario un esfuerzo real de convivencia. Todos navegamos en el mismo barco y por tanto todos tenemos que evitar que se hunda. Comprendamos pues nuestras respectivas peculiaridades ya que no se trata de que nadie renuncie a ningún derecho esencial, ni que tengamos que dejar de ser lo que somos. Tenemos que continuar sintiendo el noble orgullo de

nuestro pasado y de nuestras cosas, pero no podemos inmovilizarnos en el recuerdo, sino caminar, y caminar hacia la conquista del mañana que queremos.

Cuando uno de los miembros de una familia contrae matrimonio, la familia se ve enriquecida por la sabia nueva que el acontecimiento significa, si el esposo o esposa por una parte y los familiares por otra, hacen un esfuerzo de comprensión y adaptación para llegar a un entendimiento que pueda garantizar la futura solidez del bloque familiar. Sólo así el grupo humano llega a ser fuerte y poderoso. Y así seremos también nosotros si dejamos a un lado partidismos e intransigencias. La realidad se impone. Unos y otros vivimos en esta tierra que nos pertenece, porque la regamos cada día con nuestros esfuerzos para que fructifique y pueda ofrecer mañana a nuestros hijos una vida mejor.

Respetémosnos y amémonos. Entremos cada día más en nuestra historia para corregir mejor los errores, y tratemos de construir Catalunya a través de nuestras instituciones y de una decidida acción social, económica y cultural.

Soffa Sibís ●

LES OPINIONS

El barrio nuestro de cada día

Estamos cansados: cansados de pedir que este Ayuntamiento, que el pueblo y las circunstancias nos ha dado, se acuerde de nosotros para algo más que las elecciones y el cobro de los impuestos que están en su derecho de reclamarnos pero no de quitarnos. Creo que ha llegado ya el momento de que despertemos: mejor dicho, hace tiempo teníamos que haber despertado mirando a nuestro alrededor y decirnos: ¿es éste el modelo de sociedad en el que me gusta vivir? ¿es éste el lugar donde quiero que mis hijos crezcan, jugando en las calles? ¿es ésta la escuela en la que quiero que aprenda? ...y muchas otras preguntas que nos tendríamos que hacer.

Es necesario que se encienda esa

chispa de inquietud dentro de nosotros y saber hasta dónde tenemos derecho de exigir y de reclamar. No vale decir "¿para qué exigir?" ni siquiera lo hemos intentado.

Quiero llegar a todos aquellos ciudadanos que como yo sientan la necesidad de decir que no estamos conformes con el hueso que nos ha tocado, tan malo y duro como el anterior aunque nos lo hayan envuelto en papel de plata. Luchemos por ese sueño que todos nosotros tenemos, pero despiertos, con plena conciencia de que pedimos porque necesitamos, exigimos porque podemos y que nadie mejor que nosotros para desatarnos de las ligaduras que nos han puesto. Tenemos que despertar y darnos cuenta de dónde está esa mano tendida y ese hombro en que apoyarnos. Porque puedo asegurar que está entre nosotros y a veces no sabemos encontrarlo.

¿Y es que siempre tendremos que cargar con la incompetencia y la torpeza del que tiene la sartén por el mango; o sea, del que tiene en sus manos el poder?

Antonio Ortiz ●

altres coses...

Se'ns ha mort l'Eduard

Ens havíem acostumat a veure'l cada dia, de matí, baixant per la Riera, des de l'Ajuntament cap a la petita botiga, amb el carretó ple de la premsa del dia.

Ens havíem acostumat a xerrar amb ell a la botiga, a sant Jaume o en qualsevol cantonada, sempre receptiu, sempre disposat a passar una estona parlant i escoltant.

Més d'una vegada ens havia encomanat el seu entusiasme, les seves ganes de que algun dia les coses canviessin pel nostre poble, que ell tan bé coneixia.

Un dia, fa temps, va desaparèixer dels nostres carrers. Vàrem saber que estava molt malalt. Ara ha mort. Tots sabem, però, que el record de la seva integritat humana sense cap altra pretensió restarà molt de temps entre nosaltres. Descansa ara, Eduard.

Casaments oficials

Ignorem quins són els criteris del responsable de Governació a l'hora de mobilitzar la Guàrdia Municipal. En qualsevol dels casos és indubtable i sorprenent alhora que quan més es nota l'existència de la Guàrdia Municipal és amb motiu dels "casaments de categoria" que sovint es produeixen a Premià. Amb tot el nostre respecte pels municipals i pels nuvis, ens permetem preguntar al Sr. Muñoz si és que no se li acut alguna altra ocupació més profitosa per als guàrdies que la de fer d'escorta nupcial.

Al cap i a la fi, ni els municipals ni el poble hem fet res perquè se'ns condemni a tan lamentable espectacle. Ens agradaria saber, això sí, on van a parar les propines pel servei.

Vivendes al Casc Antic

A l'Ajuntament no s'ha sentit a parlar més d'aquella proposta de crear un "Patronat Municipal de la Vivenda", presentada ja fa molts mesos, i que tenia com a objectiu bàsic el de crear vivendes assequi-

bles a la zona del casc antic, sota la protecció municipal. Curiosament, el projecte ha estat aprovat per unanimitat a Vilassar de Dalt. A Premià pel que sembla, no cal.

Suposem que tant Convergents com Socialistes no deuen voler que les vivendes de "ca la Teta" tinguin competència. Es una manera força antiga i eficaç de vendre, no cal dir-ho.

Fiestas del Barrio 1981

Puntualment, el barrio Sta. Maria-Sta. Anna-Tió se llenó de fiesta los días 14, 15 y 16 de agosto. En las horas más destacadas, el Torrente Sta. Anna y todo el barrio en general era un auténtico hervidero. La fiesta se pudo palpar en la calle. En cada rincón.

La Comisión de Fiestas ha realizado un importante esfuerzo organizativo. En términos generales ha sido un éxito en la medida en que se consolida la fiesta en esa idea de "fiesta popular para todos", que se perseguía.

En el aspecto económico no se ha podido llegar a las 700.000 pesetas presupuestadas. Parece que se va a organizar algún sorteo para remediarlo. Desde aquí hacemos una llamada a la colaboración.

Ha habido, pues, fiesta, y buena. A pesar de algunos que no han sabido comportarse como debían, dejando así el nombre del barrio Sta. Anna por los suelos a golpes de tomate. Fué un triste final para una gran fiesta.

Nota deportiva

Nos encontramos al comienzo de una nueva temporada. El equipo de Premià de Dalt cuenta con muchas ilusiones en esta nueva temporada, sobre todo el juvenil por eso de estrenar categoría.

Pero no todo son dulces. Nos encontramos con que casi todo el equipo infantil que sube por la edad, se encuentra en la calle. No se sabe qué hacer con ellos. La solución posiblemente sería la creación de un "juvenil B", pero si se va a hacer o no, es una de las incógnitas mayores, ya que en este Club nadie sabe nada. ¡Interés que tienen!

Pero se va entrenando, aunque no estén las "instalaciones" en condiciones. A veces ni los escasos focos se pueden usar en un entrenamiento. Incluso aparecen montones de tierra en el campo.

Esta situación debería acabar, poniendo los responsables algo de interés, que para algo son responsables.

A pesar de todo, la ilusión es muy grande y esperamos que en este inicio de temporada tengamos bastante afluencia de público, ya que los jugadores hacen lo posible por ofrecer un buen espectáculo que agrade al estupendo público, y eso en todos los niveles y categorías.

Salvador García

LES RECEPTES DE L'OPINIO.
LES RECEPTES DE L'OPINIO.
LES RECEPTES DE L'OPINIO.

"Pollastre al vi negre"

Ingredients:

un pollastre de kilo i quart
una ceba
150 grams de xampinyons
50 grams de Bacon fumat
un quart de litre de vi negre
un ramet de llorer, farigola i
julivert
dos alls
dos decilitres de caldo (de pastilla)
una cullerada de conyac

El pollastre, tallat en vuit trossos i salat, el saltegem amb oli i amb el bacon a bocins. Després retirem el bacon i afegim la ceba a rodanxes. Quan comenci a agafar color hi afegim una cullerada de farina, donem unes quantes voltes, hi afegim el vi, el deixem reduir una mica, i afegim el caldo, el ramet lligat i els alls picats. Ho deixem coure, tapat, durant vint minuts a foc lent. Després, separem el pollastre, colem la salsa i li tornem a posar el pollastre, afegint-hi els xampinyons nets tallats a bocins, el bacon i el conyac. Tot plegat ho deixem cinc minuts més al foc.

- Fé d'errades: al n. 3 de l'Opinió se'ns va escapar un error a la recepta de les pastes de te: allí on diu 240 grs. de margarina, ha de dir-hi 140 grs.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament, identificats amb la línia editorial de l'OPINIÓ, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

CALZADOS ROSA

SEÑORA, CABALLERO, NIÑO

c/. Gerona, 23

PREMIA DE MAR

LIBRERIA GAFARRONS

enric granador. 28
telf 7512276

premià de mar

PELUQUERIA DE CABALLEROS

Avda. Gerona, 7

TARDES: 18'15 h. - 21 h.

SABADOS: 9 h. - 15 h.

Ateneu Popular

ESTAIS EN VUESTRA CASA

UNA RÀDIO A PREMIÀ DE DALT ?

Són molts els ajuntaments catalans que s'han adonat de la necessitat d'establir noves vies de comunicació i informació directes amb el poble, i de dotar a la vegada als ciutadans d'un canal institucional de comunicació que permetés aixamplar els vincles de convivència local, sovint atrofiats degut al sedentarisme de la vida quotidiana dins la nostra societat.

Nasqueren així, ara fa un any més o menys, les primeres emissores municipals de ràdio, que pretenien d'entrada cobrir tots els presupostos abans esmentats i oferir així una plataforma pública de comunicació a l'abast de tothom. Ràdio Arenys fou la pionera, amb més voluntarisme que coneixements; després vingueren d'altres a Rubí, Sant Boi, Ripoll. Començaren a emetre clandestinament sempre coincidint amb la festa major o amb alguna celebració sonada. Avui, i després de la reestructuració de la legislació sobre distribució dels espais radioelèctrics, el camí cap a la legalització resta obert, i si més no, la permisivitat resta assegurada. Aquelles emissores que començaren amb més ganes que no pas mitjans, són avui quasi professionals: Ràdio Rubí té 10 persones en plantilla, dos unitats mòbils, teletips i un pressupost anual que s'en va als 8 milions de pessetes que seran cobertes part amb patrocinis de comerços (aquestes ràdios institucionals no poden fer publicitat "descarada"), i l'altra part per l'Ajuntament. D'altres emissores tenen costos molt més reduïts (en funció de la importància de la vila), però sempre amb gent professionalitzada, i programacions estables (entre 12 i 15 hores diàries) i de molt bona qualitat. Tanmateix els índex d'escolta superen en molt als de les emissores comercials barcelonines, i la corrent d'opinió que generen mobilitza a la col·lectivitat en recerca de la informació que la ràdio els dona fent-se'n ressò ràpidament

tota la població. Es a dir, i resumint, en un any escàs ha quedat palès a tot el territori català que la utopia de la ràdio local a "la italiana" no era somniar truites, i que la corrent d'opinió que generen mobilitza a la col·lectivitat en recerca de la informació que la ràdio els dona fent-se'n ressò ràpidament tota la població. Es a dir, i resumint, en un any escàs ha quedat palès a tot el territori català que la utopia de la ràdio local a "la italiana" no era somniar truites, i que a hores d'ara aquest mitjà exerceix una funció imprescindible per a la convivència local i el desenvolupament cultural, informatiu i d'esbarjo de la població.

Aquesta funció social que desenvolupen les ràdios locals és perfectament extrapolable a Premià de Dalt. Premià ha efectuat un creixement fulminant en els darrers anys, aquest fet lluny de portar un enriquiment global per a la població ha provocat un caos total. El creixement desordenat i a voltes ofegant d'aquest temps d'expansió urbanística i abocat a la vila a un perillós estat de trencament i aïllament entre les diverses comunitats que hi conviuen. Els diversos nuclis de Premià s'han tancat en si mateixos, visquent cada un a esquenes del que feia l'altre, i els poders públics democràtics no han pogut sensibilitzar a la població envers aquest fenomen, perquè no sols la descentralització administrativa uneix un poble trencat per molta bona voluntat que hom hi posi en l'intent. Es doncs a hores d'ara quan es fa palesa la necessitat d'un element homogeneïtzador i que refaci els vincles perduts entre tots els sectors del poble. Cal fer prendre consciència d'unitat local a un poble desunit i tancat com és ara Premià de Dalt.

Rafel Vallbona

(continuarà al proper número)

EQUIP DE REDACCIO

Rafael Almendros, Josep M. Altés, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Vicente Gómez, Josep M. Gutiérrez, Esperança Larruy, Valerià Pujol, Ceferino Sevillano.

COL.LABORADORS

Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Salvador García, Sofia Sibís, Josep M. Aroca, Antonio Ortiz.

L'OPINIO, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981

Imprimeix: Copisteria La Juliàna, passatge de les escoles, 4. Argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

editorial

Resulta difícil valorar en aquestes ratlles l'actual situació de l'ajuntament en tota la seva complexitat. Moltes coses han passat a la Casa de la Vila des de l'últim número de l'Opinió: Com a resultat de la dimissió del tinent d'alcalde del PSC, senyor Muñoz, Convergència perdia el seu "home" dins dels socialistes i —en conseqüència— decidia donar per trencat el pacte de govern amb ells.

Segons paraules del Sr. Rodríguez —l'alcalde— l'objectiu d'aquest trencament no era altre que el de propiciar una entesa entre tots els components de l'Ajuntament, de cara a integrar tots els esforços i dotar a la gestió municipal d'una major efectivitat.

Reiteradament hem criticat des d'aquestes línies el colapse municipal i la ineficàcia de l'equip de govern, integrat aleshores per Convergents i Socialistes. Reiteradament hem insistit en la necessitat d'elaborar un veritable programa d'actuació a curt termini, i d'unificar les forces de tots els regidors en l'intent de canviar l'estat de coses a Premià de Dalt.

És per això que vàrem recobrar les esperances perdudes quan Convergència s'oferí a renegociar la situació dins l'Ajuntament. Unes esperances trencades de sobte quan al ple del mes d'octubre l'alcalde anunciava que el nou equip de govern estarà integrat únicament pels quatre regidors convergents, animats i recolzats des de la barrera dels independents, que pel que es veu ni poden ni volen donar la cara.

Així doncs, la situació actual no és més que la culminació d'un procés de degradació i descomposició de la gestió municipal, que comença tot just quan Convergència decidí —per a desgràcia del poble— alinear-se al costat dels interessos dels poderosos i ignorar olímpicament les necessitats de la immensa majoria de la població.

Al marge de la campanya d'intoxicació informativa duta a terme per Convergència (utilitzant descaradament els mitjans municipals d'informació per a defensar els interessos del seu partit), els fets es poden resumir en una fórmula prou breu: Convergència ha preferit governar en solitari abans de comprometre's en un pacte de govern amb les forces d'esquerra, que sens dubte els hagués obligat a renunciar a la seva política de defensa aferrissada dels interessos de la dreta econòmica de Premià. Ara en canvi, convergents i independents podran seguir decidint còmodament el present i el futur del poble al marge dels interessos dels veïns. I això és, al capdevall, el que els interessa.

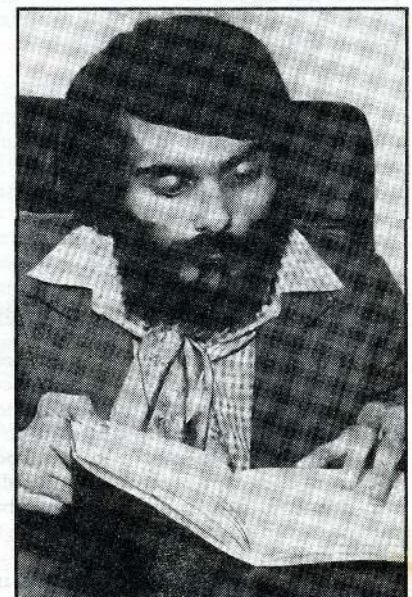
L'acumulació de dues, tres, i fins i tot quatre competències de govern en cada regidor (Rodríguez: alcaldia, governació, urbanisme i festes; Planas: hisenda i sanitat; Sánchez: obres, manteniment, serveis i esports; Albós: cultura i ensenyament) ens fa mirar el futur amb força pessimisme. Quina ha estat la culpa que ara ens fa mereixedors d'aquest càstig dels Déus? Què hem fet els homes i dones de Premià de Dalt perquè se'ns castigui a un destí tan poc feliç?

No se'ns acut cap altra resposta: Convergència està pensant i actuant en funció de les properes eleccions i, davant la pròpia ineficiència, no se'ls acut res més que acaparar tots els càrrecs amb una golafreteria difícil de superar. Pensem segurament que a les eleccions podran justificar-se de no haver fet res de bò dient simplement allò de "nosaltres érem molt pocs i els altres no volien treballar", "nosaltres ja volíem, però no podíem", "els altres no ens han deixat", i d'altres fórmules similars. Aviat les sentirem a cada cantonada. Trist.

EN AQUEST NÚMERO,
PARLEM DE CAÇA
AMB L'ARTUR ROIG

I DE LLETRES,
AMB EN VALERIA PUJOL

ESPECIAL:
EL MERCAT DE FLORS
I PLANTES DEL MARESME

editorial

Resulta difícil valorar en estas líneas la actual situación del Ayuntamiento en toda su complejidad. Han pasado muchas cosas desde el último número de l'Opinió: como resultado de la dimisión del teniente de alcalde del PSC, señor Muñoz, Convergència perdía a su "hombre" en los socialistas y —en consecuencia— decidía dar por roto el pacto de gobierno con ellos.

Según palabras del Sr. Rodríguez —el alcalde—, el objetivo de esta ruptura no era otro que el de propiciar un acuerdo entre todos los componentes del Ayuntamiento de cara a integrar todos los esfuerzos y dotar a la gestión municipal de mayor efectividad.

Reiteradamente hemos criticado desde estas líneas el colapso municipal y la ineficacia del equipo de gobierno, integrado entonces por convergentes y socialistas. Reiteradamente hemos insistido en la necesidad de elaborar un verdadero programa de actuación a corto plazo y de unificar todas las fuerzas en el intento de cambiar el estado de cosas en Premià de Dalt.

Es por ello que recobramos las esperanzas perdidas cuando Conver-

gència se ofreció a renegociar la situación interna del Ayuntamiento. Unas esperanzas pronto frustradas, cuando en el pleno de octubre el alcalde anunciaba que el nuevo equipo de gobierno estaría formado únicamente por los cuatro concejales convergentes, animados y apoyados desde la barrera por los independientes, que por lo visto no pueden ni quieren dar la cara.

Así pues, la situación actual no es más que la culminación de un proceso de degradación y descomposición de la gestión municipal, que comenzó cuando Convergència decidió —para desgracia del pueblo— alinearse al lado de los intereses de los poderosos e ignorar olímpicamente las necesidades de la inmensa mayoría de la población.

Al margen de la campaña de intoxicación informativa provocada por Convergència (utilizando descaradamente los medios municipales de comunicación para defender los intereses de su partido), los hechos se pueden resumir en una breve fórmula: Convergència ha preferido gobernar en solitario antes que comprometerse en un pacto de gobierno con las fuerzas de izquierda, que sin duda les hubiese obligado a renunciar a su política de defensa a ultranza de los intereses de la derecha económica de Premià. Ahora

en cambio, convergentes e independientes podrán seguir decidiendo cómodamente el presente y el futuro del pueblo al margen de los intereses de los vecinos. Eso es en definitiva lo que les interesa.

La acumulación de dos, tres y hasta cuatro competencias de gobierno en cada concejal (Rodríguez: alcaldía, gobernación, urbanismo y fiestas; Planas: hacienda y sanidad; Sánchez: obras, mantenimiento, servicios y deportes; Albós: enseñanza y cultura) nos hace mirar el futuro con pesimismo. ¿qué hemos hecho para merecer que se nos castigue con un destino tan poco feliz?

Sólo se nos ocurre una respuesta: Convergència está pensando y actuando ya en función de las próximas elecciones, y ante su propia ineficiencia, optan por acaparar todos los cargos con una glotonería difícil de superar. Piensan, seguramente, que en las elecciones podrán justificarse de no haber hecho nada diciendo simplemente aquello de "nosotros éramos muy pocos y los otros no querían trabajar", "nosotros ya queríamos, pero no podíamos", "los otros no nos han dejado", y otras fórmulas similares. Pronto las oiremos por todas partes. Pena.

de nuevo... ... EL TORRENTE SANTA ANA

El 21 de agosto pasado llovió mucho.

Por si alguna cabeza "ilustre" no lo recuerda muchos de nuestros vecinos estuvieron al borde de la tragedia y vivieron momentos de gran dramatismo. Y los tubos de la reciente canalización seguían tapados.

Por si eso ya era malo en sí mismo, lo peor es que siguen sin abrirse y volverá a llover. Y muy probablemente se repitan los momentos de angustia y tensión. Aunque ojalá no sucedan.

De este tema hemos hablado en casi todos los números de L'Opinió y casi con toda seguridad que tendremos que seguir haciéndolo.

Es triste que un pueblo tenga un ayuntamiento cuya mayoría de miembros se preocupe tan poco, o lo haga con tan poca fortuna e interés, forzados por las circunstancias, en una palabra, por los problemas de un número tan importante de sus vecinos del municipio.

Y no son ganas de incordiar, de hacer una crítica constante a los señores concejales de la mayoría. Qué más quisiéramos nosotros que felicitarles por latir junto a esta parte importante de la población, por latir con ellos, por entender sus problemas y defenderlos con ardor. ¡Caramba, que no es tan difícil cuando realmente se tienen ganas!

Todo son inconvenientes, demoras, intentos de justificación...

En el Pleno del mes de septiembre, cuando los concejales del PSUC manifestaron sus críticas con respecto a la falta de interés con que se trataba el tema, los

señores de CDC prometieron agilizar las obras. A raíz de este pleno convocaron una reunión conjunta con el alcalde de Premià de Mar, Sr. Torrents, la empresa constructora, los ingenieros municipales redactores de la obra y también, claro, la oposición de Premià de Dalt.

En esta reunión se concretaron algunos puntos que a nuestro entender eran positivos para clarificar el tema y avanzar en sus posibles soluciones. Fueron los siguientes:

— Los técnicos manifestaron formalmente que en la situación actual no se podían abrir los tubos. La salida de los mismos, junto a los bloques de pisos de VallPremià, era demasiado profunda y existía el riesgo de descalzar las paredes del torrente y que las aguas de lluvia causaran otros perjuicios.

— Estaba claro que tanto Premià de Dalt como Premià de Mar solicitaban en el Plan de Obras 1981 ayuda oficial para realizar la segunda fase del proyecto: Prolongación de los tubos, asfaltado de la parte baja del torrente y acondicionamiento de la entrada al Barrio por la parte sur.

— El alcalde de Premià de Mar se mostraba muy reticente a tomar iniciativas en la cuestión.

— La empresa constructora, junto con los ingenieros, plantearon una solución rápida al problema. Que los dos ayuntamientos, conjuntamente, asumiesen una obra parcial por cuenta de la segunda fase del proyecto. Es decir, prolongar los tubos durante ochenta metros, con lo qual gana-

ban altura, resolvían el problema de las paredes y los tubos se podían abrir hasta que las sucesivas fases del proyecto permitiesen avanzar en el conjunto de la obra. (Este adelanto de la segunda fase ascendía a 2.500.000 pts. aproximadamente, por lo que cada ayuntamiento debía adelantar con respecto a la segunda fase, 1.250.000 pesetas.)

Después de vencer muchas "reservas" se llegó al acuerdo de aceptar la solución propuesta, pues esperar la marcha normal de la segunda fase implicaba mantener la situación actual, como mínimo, durante un año o dos.

A partir de aquí correspondía que cada ayuntamiento actuase en función del acuerdo adoptado. Y otra vez surgieron los problemas, demoras, etc... El alcalde de Premià de Dalt, verbalmente, manifestó que el asunto se ha complicado pues el alcalde de Premià de Mar le ha manifestado, verbalmente, que su municipio no tiene presupuesto para cubrir el millón y pico que le correspondía.

El asunto se para. El PSUC opina que Premià de Dalt debe actuar en consecuencia del acuerdo y que no hay respuesta oficial de Premià de Mar en el sentido de no cumplir lo acordado. Se determina llevar el tema al pleno de octubre, pero a la hora de confeccionar el orden del día alguien se olvida de hacerlos constar ¡Oh, país! En este pleno se hace constar la omisión del acuerdo de la Permanente y se consigue que se declare de urgencia y ese tema sea debatido. Bien, la propuesta se aprueba por unanimidad, pero ¡oh,

sorpresa!, después resulta que alguien se ha olvidado de incluirla en el acta del pleno.

Así están las cosas. El alcalde de Premià de Dalt dice que mantendrá una reu-

nión con Premià de Mar para salir del punto muerto y actuar, pero mientras van pasando los meses y esperando que vuelva a llover.

ESPECIAL

EL MERCAT DE FLORS I PLANTES DEL MARESME

Una de les continuades reivindicacions dels pagesos del Maresme dedicats a la producció de flors i plantes, és la d'un mercat de flors i plantes a la nostra comarca. És un fet normal a diversos països europeus que els mercats estiguin situats a la mateixa zona de producció. Hi ha hagut algun intent de fer funcionar un mercat, més d'una vegada en els darrers anys. I per altra part ja existeix, encara que d'una forma disgregada: fixeuvos que cada dia són nombrosíssimes les furgonetes i camions que carreguen plantes i flors, que van i vénen de casa dels pagesos, de les cooperatives i dels magatzems. Donats aquests fets, per què doncs, o per quins amagats interessos no s'ha aconseguit encara el tant anhelat mercat?

És de domini públic que l'actual mercat municipal de flors de Barcelona no reuneix les condicions ne-

cessàries ni de bon tros per ser un mercat com cal: comunicacions, aparcament, espai, i altres requisits indispensables. També és coneguda la intenció de traslladar-lo al Mercat-Barna. Amb aquesta proposta només hi estan d'acord els qui voldrien veure escombrats del tot els pocs pagesos que encara van a vendre la seva producció, o bé els que ambicionen concentrar més encara en mans d'uns pocs l'oferta de la producció de flors i plantes, no tan sols del Maresme sinó també d'altres zones d'on vénen continuament importacions.

En una enquesta realitzada fa pocs anys entre els pagesos d'aquests pobles productors de flors i plantes, majoritàriament es varen definir en favor de que es construís al Maresme aquest tal Mercat.

Evidentment això ens porta a un altre punt: davant la possibilitat ca-

da vegada més certa de que es construeixi, els que s'hi oposen (encara que no gosin dir-ho obertament: treballen fi, naturalment) tenen un altre objectiu a aconseguir, si poden. I aquí troben aliats fins i tot amb alguns dels qui estan d'acord amb el Mercat al Maresme. Tracten d'evitar per tots els mitjans que l'estructura comercial que s'hi doni permeti que hi hagi transparència en preus i en qualitats. Una mostra d'això és que estan totalment oposats a que en el Mercat hi hagi una part que funcioni com a llotja, sistema de subhasta, o altres mètodes que facilitin o resolguin la comercialització als pagesos que no puguin o no vulguin anar a vendre-s'ho.

Seria molt més positiu que enlloc d'haver de denunciar els jocs amagats per intentar frenar-los poguéssim parlar de com construïm i basim aquest mercat, pensant només en el servei que ha de donar. Pensant i planificant el paper que ha de jugar a la nostra comarca i com podem aconseguir d'ell el màxim d'efectivitat i servei per al sector. Pensar en com podríem recibir en convertir-lo en una institució econòmica, és clar, perquè sobretot en una institució que socialment donés prestigi i talla a un sector econòmic i social (l'agricultura) del qual tant ens hem de refiar. I, tal com van les coses actualment, no és pas aquesta la perspectiva.

Toni Llimona.

PREMIÀ Y EL MERCADO DE LA FLOR

En estos momentos en que se está redactando el Plan General de Urbanismo de la Vall de Sant Mateu entre los municipios de Teià, Tiana, El Masnou, los dos Premià, los dos Vilassar, Cabriels y Cabrera, surgió la propuesta de desplazar el Mercado General de la Flor. Es decir, trasladarlo de Barcelona ciudad a la comarca del Maresme, principal centro productor de la flor y planta ornamental de España.

Una idea muy correcta. Y también el momento, pues una instalación de este tipo, de un carácter laboral y comercial que superara el ámbito local de un municipio aunque sea tan grande como el de la misma Barcelona, era muy adecuado que se tratase a la hora de planificar urbanísticamente el conjunto de la zona sur del Maresme que, como decíamos antes, es además la principal zona productora de la flor.

En función de la objetividad de este criterio, tanto urbanística como comercialmente, y dentro de las reuniones periódicas que entre sí

realizan los nueve Ayuntamientos de la Vall de Sant Mateu, se trató el tema y se acordó aquel municipio, de entre los nueve, que estuviese interesado en ofrecer terrenos para la ubicación del Mercado de la Flor hiciese la oferta correspondiente para ser tratada y votada entre todos ellos.

Lo hicieron varios. Entre todos los presentados fue el de Premià de Dalt el que reunía las mejores condiciones tanto en los criterios de los alcaldes representantes de los nueve municipios como por parte de los técnicos redactores del Plan General.

Esta fue la votación y el criterio técnico.

Pero antes de seguir con este breve reflejo de la situación hay que remarcar el hecho de que entre otras razones no menos importantes la ubicación en nuestro municipio del Mercado de la Flor significaría la creación de bastantes nuevos puestos de trabajo.

Bien, después de las conclusiones anteriores ha resultado que Vilassar de Mar no ha aceptado los criterios

vinculantes de unas votaciones ni el criterio profesional de los abogados, economistas y redactores del Plan.

En estos momentos la pelota está en el tejado. Vilassar de Mar presiona para que el Mercado se sitúe en su término y el equipo de gobierno de Premià de Dalt, CDC manifiesta que está defendiendo la cuestión, que han realizado consultas y visitas con el Conseller de Agricultura de la Generalitat y que el criterio de dicho conseller es el de mantener la opinión de los redactores del Plan, así como el resultado de la votación de los alcaldes de la Vall de Sant Mateu.

Pero el resumen es que no está nada claro que el Mercado vaya a Premià de Dalt como estaba previsto.

Esperemos que los señores de Convergència, que son quienes llevan las riendas del gobierno y representan a Premià de Dalt ante los organismos correspondientes, sepan estar a la altura de las circunstancias y defiendan como corresponde los intereses de nuestro municipio.

XERREM AMB L'ARTUR ROIG

Vaig trucar per telèfon a l'Artur Roig (l'Arturu) i li vaig dir que volia parlar amb ell per fer-li una entrevista. No hi va tenir cap inconvenient. Ens vam trobar i l'Arturu desplega el seu ample somriure d'home obert i reposat, que posa al descobert dues dents ratolinesques que donen confiança. Comencem parlant de la seva participació a la Comissió de Festes i del funcionament d'aquesta:

— La Comissió en general va funcionar bé, encara que es va veure afectada per la retirada de l'Enguita que la dirigia molt bé. Es possible també que volguessin fer coses d'excessiu embalum. Això juntament amb altres circumstàncies adverses ens feu acabar amb un dèficit de tres o quatre-centes mil pessetes. Precisament aquesta circumstància crec que ens obliga a continuar i intentar preparar una nova festa major, procurant evitar excessos. No crec convenient plegar amb dèficit. Jo seria partidari de cara a un proper any de fer activitats que s'autofinancesin, tot augmentant les festes populars (havaneres, gimkhames, estels...) la qual cosa obligaria també a incrementar la participació econòmica de l'Ajuntament.

"de cacera"
El petit és l'Artur

L'Arturu és un home popular, preocupat pel seu poble, i que ha exercit tot un seguit de càrrecs. Recordem-los breument: regidor de l'Ajuntament (franquista, matitza ell), President del Cor de Clavé, de Sant Jaume i ara de la Societat de Caçadors.

— Precisament, el què ens interessa avui aprofundir és sobre aquest darrer punt. I una mica per precisar ens interessaria que ens expliquessis com neix en tu l'afició a la caça.

— Mira, això és una cosa que ja em ve de petit, dels 8 o 10 anys aproximadament. Precisament el meu pare també era caçador, de manera que a

casa sempre vaig veure escopetes (de caça, és clar). Jo recordo que aleshores hi havia tot un seguit de colles: la d'en Valerià, la de Can Buxó de la Bassa, de d'en Ximbellet i en Cintet i la del Relámpago (en Pere Rafanell). Jo precisament vaig començar en aquesta darrera colla. La primera arma la vaig tenir als 14 anys, sense llicència ni permís d'arma. Era un "vint" d'un canó que em va vendre en Pep de Can Buxó. Per cert que un dia caçant amb en Jaume del Cafè ens va enganxar la Guàrdia Civil.

L'Arturu m'explica l'anècdota de la Guàrdia Civil i després continua exposant el que podriem anomenar la seva filosofia de la cacera.

— La manera de caçar d'avui dia, és molt diferent que la d'abans. Ara hi ha un esperit més individualista. Abans la caça era més comunitària, era estar amb els amics, i en aquest esperit de grup ocupava un paper fonamental l'arròs. El costum de fer l'arròs ja gairebé s'ha perdut. Ara es va per la peça, no per passar el dia o per esmorçar a muntanya. Jo sóc contrari a aquesta manera d'entendre la caça. El caçador autèntic és un home amb el sarró, el vi i que va a passar un dia a la muntanya. No ha de ser un "matarife", ni un golut. Si el què vols és menjar conill més val que te'l compris.

— Et voldria preguntar ara com vas accedir al càrrec de President de la Societat de Caçadors.

— Jo he estat de Junta durant 6 anys. Fa dos anys en Jaume Riera va deixar el càrrec. Jo en aquell moment també havia deixat Sant Jaume i l'Ajuntament i van insistir en la meua candidatura. Jo no volia acceptar i només ho vaig fer amb la condició que en Jaume continués a la Junta i per por que arribés a la presidència algú amb una concepció individualista i egoista de la caça.

— I quins són els problemes més greus que has hagut d'enfrontar com a President?

— El problema fonamental és que no hi ha caça. En aquest sentit s'han fet esforços de repoblació. De totes maneres l'acimatació no sempre és bona. Aquest és el cas dels conills. I encara és pitjor el què passa amb els faisans, que no arriben a criar i al cap de poc no en queda ni un. En canvi el que va anar foça bé l'any passat va ser la perdiu: avui encara estem disfrutant el fruit de la repoblació de dues o tres-centes.

Un altre problema greu és l'excés de caçadors pel terme que tenim. Actualment al Coto de Caça la Ma-

La colla del "relámpago". 1950.

resma que agrupa els dos Premià, els dos Vilassar, Masnou i Teià som 450 socis.

— Perquè es van acotar aquests pobles?

— L'any 50 aproximadament es forma la Societat de Caçadors de Premià de Dalt amb en Martí de cal Sant com a President. Però ja ben aviat es fan contactes amb els caçadors de la rodalia per tal d'acotar la zona, cosa que es porta a terme l'any 55. Cal tenir en compte que la nostra era una de les poques zones lliures de caça que quedaven i tot-hom s'hi abocava. D'aquesta manera evitàvem l'entrada massiva de caçadors foranis. De totes maneres no crec en els "Cotos" com a solució, al contrari, crec que totes les zones haurien de ser lliures.

— Bé, per acabar, pertanyeu a algun organisme oficial?

— Sí, evidentment som membres de la Federació Catalana de Caça, a la Junta de la qual pertanyo en qualitat de President de la nostra.

L'Artur Roig al 1943

VALERIA PUJOL, PERSONATGE DEL MES

Darrerament el nom d'en Valerià ha corregut de boca en boca més depressa que la pólvora. La causa: haver guanyat el PREMI DOCUMENTA de novel·la amb l'obra "MIRATGE", que sortirà editada amb el títol inicial i definitiu d'"INTERRUPTUS". No voldríem caure en la típica entrevista, però de totes maneres creiem convenient preguntar-li:

— Fins aquest moment tu eres conegut més aviat com a poeta. Perquè aquest canvi?

— De fet no crec que es pugui parlar de canvi. Cal tenir en compte que la novel·la la vaig començar a escriure l'any 78. Per tant l'activitat poètica i la narrativa van parel·leles, el que passa és que el ritme de producció poètica és més ràpid.

— I d'on neix la novel·la; vull dir, què t'ha impulsat a escriure-la?

— La necessitat d'objectivar un moment històric i vital en el que estem tots immersos. Això no ho podia fer en vers. Així doncs, la novel·la gira al voltant de dos personatges que han viscut la clandestinitat, un

a l'interior i l'altre a l'exili, i que es retroben l'any 78 quan es comença a manifestar el "desencís" en veure que no es produïa un canvi en profunditat en la societat espanyola. Tot això ho hem viscut i patit en la pròpia carn, de manera que molta gent s'hi pot sentir identificada. Penso que el tema pot interessar. De totes maneres cal dir que no he pretès fer un reportatge periodístic sinó una obra de creació.

— Penses que la teva activitat creativa té alguna incidència a Premià de Dalt?

— Jo em sento molt arrelat a la terra i d'aquesta terra trec la meua saba. La meua creació és el resultat d'una sèrie de vivències que s'han iniciat al meu poble i que retornen ara en forma de creació literària. Rebo del meu poble i dono al meu poble, aquesta és la incidència que té un creador en la seva col·lectivitat, i això a part evidentment de les activitats culturals i cíviques concretes en les que estiguis compromès. Per a mi han estat molt importants les mostres de simpatia i les

felicitations que m'han arribat dels premianencs. Val la pena en aquest cas citar l'Ajuntament. Sentir-te recolzat és un fet que gratifica i t'impulsa a continuar.

BOLETS I BOLETAIRES

Els nostres boscos es queden sense bolets. És aquesta una trista i certa realitat determinada per varis factors que passarem a exposar.

Podríem esmentar en primer lloc el fet de que els boscos estan essent abandonats, i per tant, es van espes-sint. En conseqüència, aquells bolets que creixien a redós dels pins joves i als indrets asolellats cada vegada ho fan amb més dificultat fins a desaparèixer. No obstant, això no hauria de presentar cap problema, doncs si bé és cert que el rovelló hi és llavors escàs, altres espècies també comestibles i molt preuades augmentaran la seva presència degut a que el nou ambient els hi és més adient.

El desconeixement d'aquestes espècies provoca la cerca abusiva del rovelló menyspreant a totes les demés.

Un altre factor que ha determinat la manca de bolets, ha estat sens dubte la secor i eixutesa que ha ca-

racteritzat la tardor passada i la dels anys anteriors.

Aquest fet caldria però analitzar-lo des d'un punt de vista natural i adonar-se'n que no ha d'ésser motiu d'alarma doncs de sequeres n'hi ha hagut sempre i els bolets les han superat.

El darrer motiu i malauradament el més determinant, ha estat denunciat bastant sovint, fins i tot per la Universitat de Barcelona a través del Departament de Botànica. Aquesta fallera desorbitada per a la recerca del rovelló que provoca que la seva recol·lecció es faci de forma indiscriminada collint tant els petits com els grans. A més a més d'aquest mal costum hi hem d'afegir la utilització de rasclets que remouen i destrueixen la capa superior de la terra, que és precisament la que sustenta l'aparell vital del bolet.

El bolet forma part d'un individu més complexe. El bolet el forma un conjunt de filaments que s'alimen-

ten de la fullaraca o de les arrels del voltant, molt sovint a varis metres de distància. Al passar el rasclet es mata a aquest conjunt de filaments anomenat miceli, i es priva la possibilitat de regenerar-ne de nous. Així, de mica en mica, es van destruir els micelis, es recol·lecten els bolets petits que no han tingut temps de deixar la "llavor" i en conseqüència es va assistint a la progressiva desaparició dels bolets que esperem no sigui irreversible.

Seria convenient, doncs acostumar-nos a agafar els bolets ja madurs i amb un ganivet per a tallar el peu, deixant intacte el miceli. Aquestes senzilles pràctiques salvarien als bolets i als boletaires de passar a la història.

Enric Torres i Mas.

LES PRIMERES COLÒNIES A LA NOSTRA ESCOLA

L'anhel que feia temps portàvem un grup de mestres, va fer que després de les vacances de Nadal ens plantegéssim començar a la nostra escola la tasca de les colònies escolars.

El primer que vam considerar va ser la convivència nens-nens i nens-mestres, en un ambient geogràfic i sociològic totalment diferent al propi.

Aprofitar el temps lliure i els moments d'esplai, afavorint la creativitat i l'expressió dels nens.

Estimular les descobertes geogràfiques, històriques, culturals, lingüístiques i ecològiques anant-hi, veient-ho i parlant amb la gent.

Practicar unes mínimes normes de convivència en un ambient diferent al familiar i escolar.

Vam considerar també que el nen viuria per primera vegada lluny de la família, pel que es veuria obligat a realitzar una sèrie d'actes com és fer-se el llit, parar taula, netejar la casa en que la majoria dels casos no està acostumat a fer i que es trobaria en una situació de constant dependència amb els altres nens, cosa que això no es dona a la seva llar.

Per a realitzar la programació vam establir unes activitats amb horaris més o menys fixos cada dia i unes altres que variaven: llevar-se, fer gimnàstica i rentar-se, esmorzar, exposició de les activitats d'aquell dia, neteja general de la casa per grups i torns, activitats, bany, dinar, temps lliure a la sala de joc o descans, berenar, activitats, sopar, vetlla.

Tenint en compte tot això, explicarem l'experiència centrant-nos en les activitats realitzades.

Vam arribar al migdia i degut a la calor i a la forta pujada, que calia fer per arribar a la casa de colònies, estàvem mig esglaiats i vam haver d'agafar forces amb l'àpat que ens esperava. A la tarda els nens "necessitaven" veure la distribució de la casa, però també tenien la necessitat de jugar, córrer i saltar per poder treure l'ofegament del viatge i a més a més els havíem de cansar per tal de poder dormir a la nit, després de rebre tantes emocions. Vam anar a Montoliu (el poble veí). Preteníem adonar-nos de com era on viuríem per uns dies, quin tipus d'arbres hi havia, què es plantava als camps. Cada grup va recollir material (fulles, branques, pedres...) que ens va servir per a l'endemà al matí preguntar a la gent de Guardiola (el poble on vivíem) el nom i les característiques del material que por-

taven i així vam conèixer la vegetació de la Segarra.

A la tarda vam fer una gimkhama —joc de pistes— amb el títol "som uns pirates en busca d'un tresor". Grups formats per nens de diferents edats havien d'anar seguint les pistes. **No comptava el temps perquè no era eliminatori ni competitiu.**

Un dels matins el vam dedicar a la festa major de colònies. Vam anar a la fira on cada monitor tenia una parada: afaitar globus, jocs de claus i martells, gibrell de farina amb aigua... la festa major va acabar amb una guerra de bombardes.

La primera nit el grup dels petits va sortir al voltant de les runes del castell en busca de cèrvols. Tots portaven la seva llanterna amb la que enfocaven les banyes dels cèrvols. Els monitors no en van poder veure cap, encara que van participar de la gresca dels nens.

Els grans van anar a veure les bruixes que habitaven al soterrani de la casa i de fet encara hem d'esbrinar ara si de veritat les van veure o no, quan els monitors les espantaven, perquè van seguir molt entusiasmats el joc.

Una altra nit els nens estaven molt animats i vam montar una vetlla improvisada. Es va cantar i jugar fins que esgotats vam anar a dormir.

La vetlla de l'últim dia va plantejar-se d'una forma bastant típica: el

foc de campament. Vam preparar representacions on cada classe presentava la dansa d'un país (indis, àrabs, xinesos i far west). A la tarda vam anar a buscar llenya i després per grups vam confeccionar les disfresses i vam donar l'últim toc a les cançons i danses.

En un principi es va aconseguir l'atenció de tots, però la negra nit i el vent dominant va fer que acabéssim la vetllada abans del previst.

Pensem que va ser una experiència molt positiva i significativa. Va quedar molt clara la satisfacció de tots els que vam participar a les colònies. No cregueu de totes maneres que tot fos flors i violes; no us expliquem els problemes de tot tipus que vam tenir, només us direm que hi ha gent que no s'ha oposat a la nostra tasca però tampoc ha fet res per facilitar la resolució dels problemes que se'ns presentaven. Quan vam arriscar-nos a contractar la casa (en aquells moments no sabíem si podríem cobrir les despeses) l'equip va necessitar d'una confiança que només l'A.P.P.A.A. ens va donar.

Esperem, després de tot el que us expliquem, poder dir d'aquí un temps que les colònies ja són una tradició a la nostra escola.

Ma. Carme Abelló,
Teresa Gómez, Puri Labòria
Montserrat Tàssies,
Elisabet Ullastre.

LABORAL

El trabajo a domicilio

La inmensa mayoría de los trabajadores/as a domicilio, ni tienen contrato, ni pagas extras, ni vacaciones, ni seguro, ni tienen derecho a baja por enfermedad o jubilación. La ley, en cambio, establece:

1. Tendrá consideración de contrato de trabajo a domicilio, aquel en que la prestación de la actividad laboral se realice en el domicilio del trabajador o en el lugar libremente elegido por este y sin vigilancia del empresario.

2. El contrato se formalizará por escrito con el visado de la oficina de empleo donde quedará depositado un ejemplar, en el que conste el lugar en el que se realice la prestación laboral, a fin de que puedan exigirse las necesarias medidas de higiene y seguridad que se determinen.

3. El salario, cualquiera que sea la forma de su fijación, será como mínimo igual al de un trabajador de de categoría profesional equivalente en el sector económico de que se trate.

4. Todo empresario que ocupe trabajadores a domicilio, deberá poner a disposición de estos, un documento de control de la actividad laboral que realicen, en que debe consignarse, el nombre del trabajador, la clase y cantidad de trabajo, cantidad de materias primas entregadas y recepción de objetos elaborados, y cuantos otros aspectos de la relación laboral, interesen a las partes.

5. Los trabajadores a domicilio, podrán ejercer todos los derechos de representación colectiva, conforme a lo previsto en la presente ley, salvo que se trate de un grupo familiar.

(Estatuto de los Trabajadores, artículo, 13)

VIVENDES AL CASC ANTIC

Heu vist la progressiva reducció d'habitants al casc antic. Tan sols cal passejar-se pels carrers principals en qualsevol dia feiner: i els trobem gairebé deserts. Cada dia hi ha menys infants, menys gent al mercat. Cada any se'n van menys "quintos" a la mili. Què passa? Senzillament que per falta de vivendes, continua l'exòde cap a altres localitats.

I ara cal preguntar. N'és conscient l'Ajuntament, i concretament l'equip de govern de tot això?

— De la total inexistència de cases a l'abast econòmic de la gent treballadora?

— Que la majoria dels que disposen de més d'una vivenda només la volen llogar a l'estiu o finals de setmana, però no per tot l'any?

— Del gran nombre de vivendes, i quasi barris sencers que estan completament tancats, deteriorant-se paulatinament?

— De la mentalització que subtilment se'ns fa, dient que som un nucli destinat a l'estiu i selecte, que ens hem de resignar i acceptar-ho?

I si l'Ajuntament n'és conscient i li preocupa, què hi fa?

— No hauria de gestionar un patronat municipal de vivenda?

— No hauria de bellugar-se per crear un programa per combatre la disminució d'habitants, a base de sistemes cooperatius o altres sistemes similars adients?

— No hauria d'intentar sensibilitzar els que només volen llogar vivendes a l'estiu o finals de setmana, ja que cal que el casc antic creixi per que el poble sobrevisqui?

— No hauria de comprometre als propietaris que tenen tantes cases abandonades temps i temps? (la llei ha de dir alguna cosa sobre això)

— No hauria de tenir un programa clar d'actuació en matèria de vivenda?

O potser ni li preocupa gens, o tant li fa que la gent jove emigri a d'altres indrets, que el poble només tingui vida als finals de setmana i a l'estiu, i que es destrueixi tot el sentit d'arrelament i identitat, en favor dels interessos dels més poderosos?

Al pas que anem, sembla clar que els membres de l'actual equip de govern passaran a la història com a gestors i salvaguardes dels qui només volen fer de Premià un lloc de descans, de silenci, de relacions unipersonals, menyspreant i destruint tot el que signifiquen les paraules vida i poble.

LES RECEPTES DE L'OPINIÓ .
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ .
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ .

Torró de crema. (gema cremada)

300 grs. d'ametlla crua i mòlta.

200 grs. de sucre glaç.

3 rovells d'ou.

1 capsa de cartró rectangular (pot servir una capsa de cartró buida, tallant-li una de les cares).

Barregem bé els ingredients. La pasta ha de quedar una mica eixuta. L'amotllem dins la caixa de cartró, que primer hem folrat de cel·lofana. Per sobre hi escampem sucre i el cremem amb la pala pastissera ben roenta.

FIESTA EN EL BARRIO DE LOS REMEDIOS

Como cada año, el 12 de octubre se celebró la fiesta del Barrio de los Remedios. Esta vez no ha ocurrido como en anteriores ocasiones en que la presencia de la lluvia y el mal tiempo deslucían la fiesta.

Gracias a ello la afluencia de público fue considerable, y en el aspecto económico, no sólo se han cubierto los gastos sino que incluso ha sobrado algo. Es oportuno recordar aquí que la comisión de fiestas, el año pasado, dedicó el beneficio de la fiesta al acondicionamiento del único parque infantil que tenemos.

El esfuerzo de la comisión de fiestas ha servido para conseguir una fiesta bien organizada en la que grandes y pequeños satisficieron sus ganas de divertirse, porque no quedaba tiempo para aburrirse.

La fiesta del Barrio de los Remedios, una fiesta que va a más.

CALZADOS ROSA

SEÑORA, CABALLERO, NIÑO

c/. Gerona, 23

PREMIA DE MAR

LIBRERIA GAFARRONS

enric granados, 28
telf. 751 22 76

premia de mar

PELUQUERIA DE CABALLEROS

Avda. Gerona, 7

TARDES: 18'15 h. - 21 h.

SABADOS: 9 h. - 15 h.

Ateneu Popular

ESTAIS EN VUESTRA CASA

UNA RÀDIO A PREMIÀ DE DALT? (i II)

La ràdio, en tant que mitjà de comunicació de masses és el millor element i la millor eina de treball de la que hom pot disposar per a reunificar i desvetllar la consciència de poble que avui no existeix. A més, la seva especial característica de gratuïtat dóna encara més elements de poder, i al poder dels mass-media no és precisament minço; això ho sap tothom.

Una emissora municipal de ràdio a Premià de Dalt, permetria doncs obrir nous canals de comunicació (avui inexistents) entre tots els sectors del poble, i aquests a la vegada mercès a un coneixement global de la realitat del seu entorn més directe i no tan directe, iniciarien un procés d'identificació que abocaria després en una idea general de poble que ara no existeix. Tanmateix, la creixent dissociació entre els poders públics i el poble en la seva totalitat es veuria reduïda i neutralitzada mercès a un mitjà de comunicació seriós com una emissora de ràdio. I obviem d'altres aspectes de dinamització cultural, comercial etc. que el mitjà proporciona perquè la seva solvència és inqüestionable arreu.

Cal tenir en compte però que una ràdio municipal és un mitjà de comunicació que ha de respondre als interessos del poble, i mai de l'ajuntament o els de l'equip de govern. Per això és necessari vertebrar unes estructures de gestió (patronat, estatuts, junta, etc.) que converteixin a la institució municipal en un membre més al costat de les associacions de veïns, grups culturals etc., mai però servirà una ràdio que respongui exclusivament als interessos de la casa gran, de ser així no sols no s'acompliria cap servei, sinó que es perpetuarien els vells esquemes

de la convivència caduca i absurda.

Per acabar una breu reflexió econòmica. Hom ha dit que una emissora de ràdio és cara. Per les experiències viscudes a Ràdio Arenys, el muntatge inicial d'una emissora no surt més car que la publicació d'un butlletí d'informació municipal de vint planes, i el seu manteniment suposa una despesa mensual paral·lela a la d'editar el butlletí esmentat cada mes. Per contra, la seva incidència en el sí social és de llarg molt més profitosa. A més hom pot cercar diversos espais patrocinats per comerços i empreses de la vila, amb el que la seva financiació resta assegurada.

Rafel Vallbona.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament, identificats amb la línia editorial de l'OPINIÓ, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

EQUIP DE REDACCIÓ

Rafael Almendros, Josep M. Altés, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Vicente Gómez, Josep M. Gutiérrez, Esperança Larruy, Valerià Pujol, Ceferino Sevillano.

COL·LABORADORS

Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Salvador García, Sofia Sibís, Josep M. Aroca, Antonio Ortiz.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981

Imprimeix: Copisteria La Juliàna, passatge de les escoles, 4. argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.